

Chestiuni interzise pe care cei mai mulți dintre oameni le ignoră

محرمات استهان بها كثير من الناس

Mohammed Sālih Al-Munajjid

محمد صالح المنجد

Traducere:

European Islamic Research Center (EIRC)

المركز الأوروبي للدراسات الإسلامية

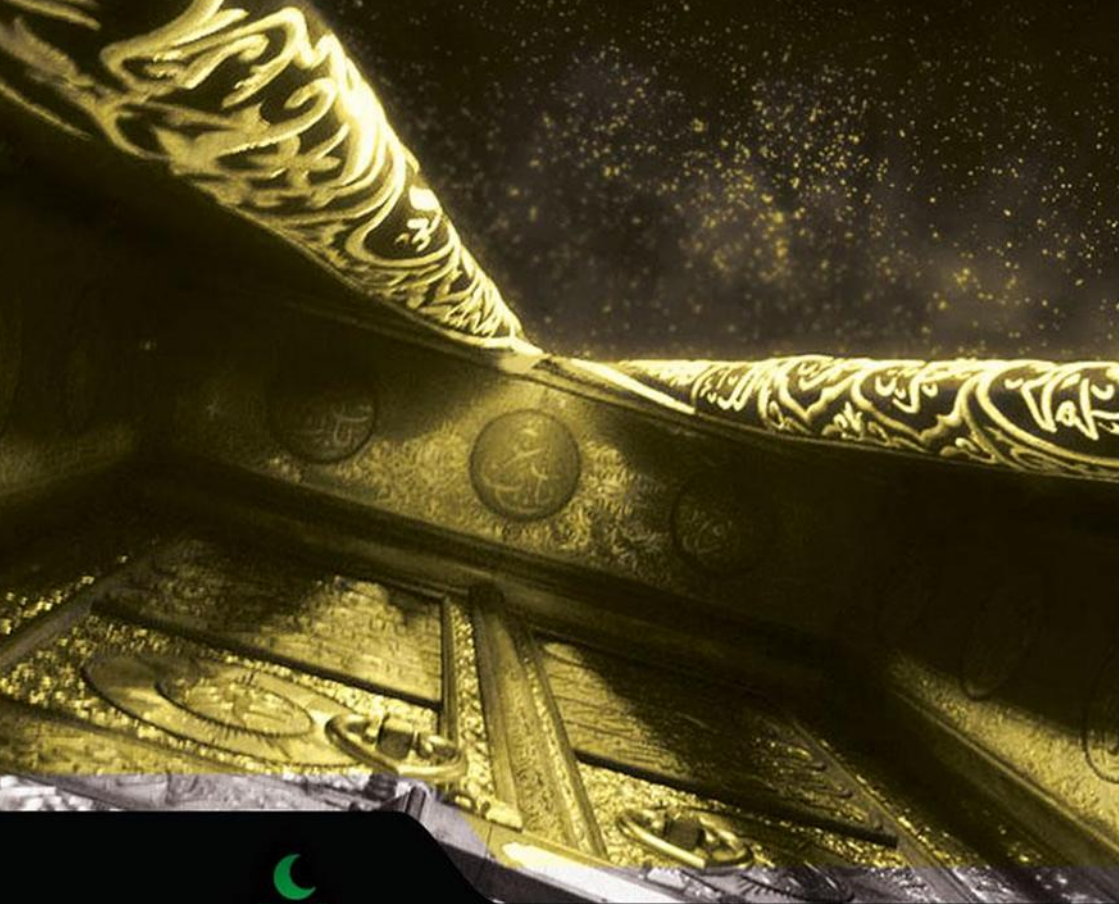
& Oana-Alexandra Nica

Revizuire:

Alina Luminița Crăciun

WWW.ISLAMLAND.COM

ISLAM LAND

GROW GOODNESS BY YOUR HAND

EXPLORE ISLAM IN ALL LANGUAGES

WWW.ISLAMLAND.COM

*În numele lui Allah Ar-Rahman (Preamilostivul),
Ar-Rahīm (Prea Îndurătorul)*

Introducere

Toată slava și mulțumirea I se cuvin lui Allah Preaînaltul, doar pe El Îl adorăm, doar la El cerem ajutor și sprijin și în fața Lui ne căim! Căutăm adăpost la Allah de răul din propriile noastre suflete și de răul din faptele noastre! Cel pe care Allah l-a călăuzit pe Calea cea Dreaptă nu va devia niciodată, iar cel pe care El, Preaînaltul, l-a dus în rătăcire, nu va găsi pe nimeni care să îl călăuzească. Mărturisesc că nu există altă divinitate demnă de adorare în afară de Allah, Unicul, care nu are parteneri sau rivali în adorare, și mărturisesc că Mohammed este Robul și Mesagerul Său.

Allah, Slăvit și Preamărit fie El, a prevăzut obligații pe care nu ne este permis să le ignorăm, a stabilit limite pe care nu ne este permis să le depășim și, de asemenea, a impus anumite interdicții pe care nu ne este permis să le încălcăm.

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Ceea ce Allah a permis în Cartea Sa este permis, iar ceea ce Allah a interzis este nepermis. Cele cu privire la care nu S-a pronunțat sunt cele pe care le-a iertat, așa că acceptați Iertarea de la Allah, pentru că Allah nu uită niciodată.» Apoi, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a recitat următorul verset:

«(...) Și Domnul tău nu uită niciodată!» [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 19:64]” (Al-Hākīm, 2/375, clasificat *hasan* de către Al-Albani în *Ghāyat Al-Marām*, p. 14)

Lucrurile care au fost interzise sunt granițele sau limitele impuse de către Allah Preaînaltul:

„(...) și cel care încalcă limitele stabilite de Allah este cu adevărat nedrept față de sine însuși (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 65:1]

Allah Cel Atotputernic l-a amenințat pe cel care depășește Limitele Sale și pe cel care încalcă Interdicțiile Sale spunând în Nobilul Coran:

„Însă pe acela care nu este supus lui Allah și Trimisului Său și încalcă Orânduiele Lui, (Allah) îl va face să intre în Foc, rămânând veșnic în el și el va avea parte de chinuri înjosoare.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:14]

Evitarea a ceea ce a fost interzis este o îndatorire (a musulmanului). Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Atunci când vă interzic să faceți un lucru, evitați-l, iar atunci când vă poruncesc să faceți un lucru, faceți-l atât cât puteți (...)” (Muslim, în *Kitāb Al-fadā’il*)

Este binecunoscut faptul că aceia care își urmează propriile dorințe au slăbiciunea în inimă și puțină cunoaștere, devenind iritați atunci când aud listele cu interdicții. Ei bombăne și murmură spunând:

„Totul este harām (interzis), nu ne-ai lăsat nimic care să nu fie interzis! Ne faci viețile plictisitoare și nefericite. Nu vorbești despre nimic altceva în afară de ceea ce este harām, însă religia se presupune că este ușoară, nu strictă, și că Allah este Prea Iertător și Prea Îndurător.”

Drept răspuns la astfel de remarci, spunem:

Allah, Slăvit fie El, conduce după cum dorește El, Preaînaltul, și nimeni nu Îi poate pune sub semnul întrebării Judecata. El este Preaînțelept și Bineștiutor al tuturor lucrurilor, iar El permite și

interzice ceea ce dorește, Preamărit fie El. Unul dintre lucrurile fundamentale care stau la baza faptului că suntem robii Săi este acela că trebuie să acceptăm tot ceea ce El, Preaînaltul, hotărăște și să ne supunem în totalitate Lui. Poruncile Sale provin din Omnisciența, Înțelepciunea și Dreptatea Sa, iar ele nu sunt o chestiune de frivolitate sau de capricii nebunești, după cum El Însuși spune în Nobilul Coran:

„Cuvântul Domnului tău a fost plin de adevăr și dreptate. Nu este nimeni care să schimbe Cuvintele Sale, iar El este As-Samī‘ (Cel care aude totul), Al-‘Alīm (Atoatecunoscătorul, Omniscientul).”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 6:115]

Allah Preaînțeleptul ne-a explicat principiul fundamental existent în spatele permiterii și interzicerii a diferite chestiuni:

„(...) El le îngăduie lor (le face permise) *at-tayyibāt* (tot ceea ce este bun și pur dintre lucruri, fapte, credințe, alimente etc.) și le interzice lor (le face nepermise) *al-khabā’ith* (tot ceea ce este rău și impur dintre lucruri, fapte, credințe, alimente etc.) (...).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 7:157]

Așadar, tot ceea ce este bun și pur este *halāl* (permis), iar tot ceea ce este rău și impur este *harām* (interzis).

Dreptul de a stabili ceea ce este *halāl* (permis) și ceea ce este *harām* (interzis) Îi aparține doar lui Allah Preaînaltul. Oricine pretinde acest drept sau afirmă acest fapt cu privire la altcineva este *kāfir* (necredincios), iar necredința (*kufr*) lui extremă îl plasează în afara islamului, după cum spune Allah Preaînaltul:

„Sau au ei asociați (ai lui Allah) care le-au orânduit lor religia pe care Allah nu a îngăduit-o? (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 42:21]

Mai mult decât atât, nimeni nu are dreptul de a vorbi în termeni de *halāl* (permis) și *harām* (interzis), cu excepția celui care cunoaște Nobilul Coran și *Sunnah* (Tradiția profetică). Allah Cel Atotputernic i-a avertizat cu asprime pe cei care vorbesc despre ceea ce este permis și ceea ce este interzis fără a avea cunoașterea necesară:

„Și nu spuneți, luându-vă după limbile voastre care rostesc minciuni: «Acesta este îngăduit și acesta este oprit (fără a avea o

Revelație de la Allah).», **pentru a născoci minciună împotriva lui Allah! (...)**” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 16:116]

Chestiunile care sunt interzise în mod strict au fost dezvăluite cu claritate în Nobilul Coran și *Sunnah*, după cum spune Allah Preaînaltul:

„Spune (o, Mohammed): «Veniți să vă recit ceea ce Domnul vostru v-a oprit (cu adevărat): să nu-I asociați Lui nimic; să fiți buni cu părinții; să nu-i omorâți pe copiii voștri de teama sărăciei, căci Noi vă vom da cele de trai atât vouă, cât și lor; nu vă apropiați de *al-fawāish* (lucrurile rușinoase, așa cum este, spre exemplu, relația sexuală ilicită), nici cele care se văd, nici cele care sunt ascunse; nu ucideți sufletul pe care l-a oprit Allah, decât pe drept!» Acestea vi le-a poruncit (Allah); poate că voi veți pricepe!” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 6:151]

Sunnah (Tradiția profetică) menționează, de asemenea, multe dintre interdicții. Spre exemplu, Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Allah v-a interzis vânzarea vinului (și, prin analogie, toate substanțele amestecate), carnea animalelor moarte, porcul și idolii (...)” (Abu Dawud, nr. 3486; vezi, de asemenea, *Sahih Abu Dawud*, nr. 977)

„Prețul pentru orice a interzis Allah este de asemenea interzis.” (Ad-Daraqutni, 3/7; clasificat *sahih* de către Al-Albani)

Unele texte menționează diferite tipuri de grupe ale interdicțiilor, așa cum este cazul în care Allah Preaînțeleptul interzice anumite feluri de mâncare:

„Vă sunt oprite mortăciunea, sângele (*scurs*), carnea de porc, animalele asupra cărora a fost pomenit numele altcuiva decât al lui Allah (la înjunghierea lor), ce a pierit înăbușit, lovit, în urma căderii sau împuns cu coarnele (de altă vită), ce a fost sfâșiat de fiare – doar dacă ați înjunghiat (aceste vietăți înainte de a muri) - ca și vitele înjunghiate pe pietrele înălțate (ale idolilor) (păgânii obișnuiau să sacrifice animalele pe pietre socotite sacre, pe idoli sau pe altare, îndeosebi în jurul Ka'bei, aducându-le ofrandă) și cele pe care le împărțiți, prin tragere la sorți, cu săgeți (pe săgețile folosite pentru

tragerea la sorți erau înscrise cuvinte ca «Fă!» și «Nu face!» sau altele de acest fel; Ele erau consultate în anumite probleme prin tragerea la sorți, iar Allah a interzis acest obicei). (...)» [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:3]

De asemenea, Allah Preaînaltul a menționat ceea ce este interzis cu privire la căsătorie:

„Vă sunt oprite (pentru căsătorie) mamele voastre, fiicele voastre, surorile voastre, mătușile voastre după tată, mătușile voastre după mamă, fiicele fratelui, fiicele surorii, doicile voastre care v-au alăptat, surorile voastre după doică, mamele nevestelor voastre (...)» [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:23]

În plus, Allah Cel Atotputernic a menționat tipurile de câștiguri interzise:

„(...) Allah a îngăduit negoțul, dar El a oprit *riba* (camăta) (...)» [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:275]

Allah, Care este Preamilostiv față de robii Săi, a permis un număr incomensurabil de lucruri bune, de diferite tipuri. El, Preaînaltul, nu a descris lucrurile permise în mod detaliat, deoarece acestea sunt mult prea multe. În opoziție, El, Preaînțeleptul, a descris lucrurile interzise în detaliu, pentru că numărul acestora este limitat, astfel încât să fim conștienți de ele și să le evităm. Allah Preaînaltul spune:

„(...) El doară v-a lămurit vouă limpede ceea ce v-a oprit, afară de cele la care sunteți nevoiți (afară de situațiile în care sunteți constrânși de împrejurări să mâncați din ceea ce vă este oprit) (...)» [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 6:119]

Însă, ceea ce este *halāl* este permis ca o regulă generală: atât timp cât ceva este bun și pur, acesta este permis:

„O, oameni, mâncați din ceea ce se află pe Pământ și este îngăduit și bun (ca hrană) (...)» [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:168]

Permiterea tuturor lucrurilor ca principiu general face parte din Mila lui Allah Preaînaltul, excepție de la această regulă făcând doar acele lucruri cu privire la care există o dovadă (*dalil*) că sunt *harām* (interzise). Acest fapt face parte din Generozitatea lui Allah și este una

dintre Binecuvântările pe care El, Preaînaltul, le-a revărsat asupra robilor Săi. Tocmai din această cauză, noi trebuie să ne supunem Lui, să Îl slăvim și să Îi arătăm recunoștință.

În momentul în care unii oameni au în fața lor o listă detaliată a lucrurilor care sunt *harām* (interzise), ei se sperie cu privire la regulile cuprinse de *Shari'ah* (Legea islamică). Aceasta se întâmplă din cauza credinței lor slabe și a înțelegerii deficitare a islamului. Nu putem să nu ne întrebăm dacă acești oameni nu ar dori mai degrabă să primească o listă a tuturor lucrurilor *halāl* (permise), astfel încât să fie convinși că islamul este ușor! Oare au nevoie să le menționăm toate tipurile de lucruri bune astfel încât să poată sta liniștiți, fără a se teme că islamul le va face viețile îngrozitoare?!

Vor să li se spună că toate cărnurile provenind de la cămile, bovine, oi, iepuri, căprioare, capre, pui, porumbei, rațe, găște și struți, asupra cărora a fost pomenit numele lui Allah Preaînaltul, precum și peștele și lăcustele sunt *halāl* (permise)?!

Că legumele, ierburile, fructele și semințele comestibile sunt *halāl* (permise)?!

Că apa, laptele, mierea, uleiul și oțetul sunt *halāl* (permise)?!

Că sarea, condimentele și mirodeniile sunt *halāl* (permise)?!

Că folosirea lemnului, a fierului, a nisipului, a pietrelor, a plasticului, a geamului și a cauciucului este *halāl* (permisă)?!

Că a călători pe spatele unor animale, cu automobilele, trenurile, vasele și avioanele este *halāl* (permis)?!

Că folosirea aerului condiționat, a frigiderelor, a mașinilor de spălat, a uscătoarelor cu tambur, a morilor, a mixerelor, a mașinilor de tocat carne, a storcătoarelor de fructe, a instrumentelor medicale, a sculelor, a calculatoarelor, a microscoapelor, a telescoapelor, a mașinilor de extragere a apei, a uleiului sau a mineralelor, a filtrelor de purificare a apei, a mașinilor de imprimare și a altora asemenea este *halāl* (permisă)?!

Că purtarea îmbrăcăminte din bumbac, pânză, lână, păr de cămilă, piele permisă, nailon sau poliester este *halāl* (permisă)?!

Că, în principiu, căsătoria, cumpărarea, vânzarea, sponsorizarea, polița, închirierea, anumite profesii și afaceri precum tâmplăria, prelucrarea metalelor, repararea mașinilor și păstoritul sunt *halāl* (permise)?!

Mă întreb ce anume s-ar întâmpla dacă le-am explica toate aceste lucruri în detaliu?!

Allah Preaînaltul spune în Nobilul Coran:

„(...) Dar ce este cu oamenii aceștia că nu înțeleg ei aproape nicio vorbă?” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:78]

În ceea ce privește pretinderea lor, cum că islamul este ușor, acest fapt este adevărat, însă ei răstălmăcesc adevărul pentru a încerca să demonstreze ceva ce este fals. Ceea ce se înțelege prin faptul că islamul este ușor este diferit de faptul că acesta este în acord cu dorințele și opiniile lor; aceasta înseamnă că el este ușor în concordanță cu ceea ce *Shari'ah* a adus. Este o diferență enormă între încălcarea interdicțiilor prin a pretinde în mod fals că islamul este ușor – cu toate că este simplu, fără nicio îndoială – și folosirea unor concesii legitime așa cum sunt, spre exemplu, posibilitatea ca o persoană să își scurteze rugăciunea sau să se șteargă peste șosete în momentul efectuării abluțiunii pentru o zi și o noapte atunci când nu se află în călătorie sau timp de trei zile și trei nopți dacă se află în călătorie; efectuarea *tayammum*-ului (abluțiunii uscate) atunci când cineva se teme să folosească apă; combinarea a două rugăciuni în caz de boală sau atunci când plouă; privitul către o femeie pentru care bărbatul nu este *mahram* având ca scop căsătoria; existența posibilității de a alege ca, drept ispășire pentru încălcarea unui jurământ, persoana fie să elibereze un sclav, fie să hrănească sau să îmbrace un sărac; mâncatul cărnii unor animale moarte în caz de necesitate și alte tipuri de astfel de concesi, care sunt permise de *Shari'ah* (Legea islamică).

În plus față de cele afirmate mai sus, musulmanul trebuie să fie conștient de faptul că un singur principiu stă la baza tuturor interdicțiilor din islam: Allah Preaînaltul îi testează pe robii Săi prin intermediul acestora, astfel încât să vadă cum vor reacționa aceștia. Unul dintre lucrurile care îi diferențiază pe oamenii Paradisului de cei ai Iadului este acela că oamenii Iadului se dedau dorințelor cu care este

înconjurat Focul Iadului, în timp ce oamenii Paradisului îndură cu răbdare greutățile cu care este înconjurată Grădina Paradisului. Dacă nu ar exista această testare, cel supus nu s-ar diferenția de cel care nu se supune. Oamenii credincioși privesc dificultățile pe care le înfruntă din perspectiva răsplății pe care o vor câștiga prin Mulțumirea lui Allah Preaînaltul, fapt pentru care supunerea devine ușoară pentru ei. Pe de altă parte, ipocriții privesc aceste dificultăți din perspectiva durerii, a suferinței și a pierderii, fapt pentru care supunerea devine o povară grea pentru ei.

Prin renunțarea la ceea ce este interzis, o persoană supusă va câștiga mult mai mult: celui care lasă ceva de dragul lui Allah, El, Preaînaltul, îi va oferi ceva mult mai bun drept compensare și va simți dulceața credinței în inima sa.

Această lucrare aduce în discuție o serie de interdicții care au fost dovedite de *Shari'ah*, având ca bază dovezi din Nobilul Coran și *Sunnah*.

(Unii învățați au grupat aceste interdicții sub niște titluri precum *al-khabā'ir* sau păcatele majore. Una dintre cele mai bune cărți legate de acest subiect este *Tanbih al-ghāfilin 'an a'māl al-jāhilin* de Ibn An-Nahlās Ad-Dimashqi, Allah să aibă milă de el!)

Aceste interdicții includ acțiuni care sunt practicate de mulți dintre musulmani. Prin menționarea acestora, intenția mea este aceea de a corecta și sfătui oamenii. Îi cer lui Allah Preaînaltul să ne călăuzească pe mine și pe frații și surorile mele musulmane, să ne ajute să aderăm la ceea ce se află în limitele a ceea ce El a permis, să ne oprim de la toate lucrurile pe care El le-a interzis și să ne salveze de faptele noastre rele, iar Allah este Cel mai Bun Păzitor și El este Cel mai Milostiv dintre cei care arată milă!

***Shirk* – asocierea de parteneri lui Allah Preaînaltul în adorare**

Aceasta este cea mai gravă dintre interdicții, conform unui *hadith* relatat de către Abu Bakrah (Allah să fie mulțumit de el!), care a spus:

„Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a întrebat de trei ori: «Să nu vă informez despre cel mai mare dintre păcatele majore?» Noi am răspuns: «Da, o, Mesager al lui Allah.» El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: «A Îi asocia parteneri lui Allah în adorare (...)»” (Convenit, a se vedea, de asemenea, *Sahih Al-Bukhari*, nr. 2511)

Orice alt păcat poate fi iertat de către Allah Preamilostivul în afară de *shirk*, care necesită o căință specifică, după cum spune El, Preaînaltul:

„Cu adevărat, Allah nu iartă să I se facă vreun părtaș. Afară de aceasta, El iartă cui voiește (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:48]

Una dintre formele de shirk răspândită în mod particular în țările islamice este următoarea:

Adorarea mormintelor

Aceasta înseamnă credința că morții *awliyā* (sfînți) pot îndeplini nevoile cuiva sau pot să ajute în momentele grele, fapt pentru care se apelează la ei pentru ajutor. Allah Preaînaltul spune:

„Și Domnul tău a orânduit să nu-L adori decât pe El (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 17:23]

În mod similar, oamenii adresează rugi Profeților morți (Pacea fi asupra lor), oamenilor dreptcredincioși și altora pentru a mijloci în favoarea lor sau pentru a îi salva de anumite calamități, însă Allah Preaînaltul spune:

„Nu este El Cel care răspunde aceluia care este la nevoie, atunci când Îl cheamă, și îndepărtează răul și vă face pe voi urmași pe Pământ? Oare există altă divinitate (*ilāh*) alături de Allah? (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 27:62]

Unii dintre ei au adoptat obiceiul de a menționa numele unui *sheikh* sau al unui *wali* (sfânt) atunci când se ridică, se așază, se

împiedică sau întâmpină o problemă ori o nenorocire, spunând, spre exemplu: „*O, Mohammed!*”, sau „*O, ‘Ali!*”, sau „*O, Husein!*”, sau „*O, Badawi!*”, sau „*O, Jilāni!*”, sau „*O, Shādhili!*”, sau „*O, Rifā’i!*”, sau îi pot chema pe Al-‘Aydarūs sau pe Sayyidah Zeinab, sau pe Ibn ‘Alwān. Allah Preaînaltul spune:

„Aceia pe care voi îi invocați în locul lui Allah sunt robi asemenea vouă (*sunt fapte ca și voi, fără nicio putere*) (...)”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 7:194]

O parte dintre cei care adoră mormintele merg în jurul acestora la fel ca la *Tawāf* (înconjurarea sanctuarului *Ka‘bah*), se îndreaptă spre colțurile lor, sau le ating, le sărută, își șterg fețele folosind praful lor, se prosternază în fața lor atunci când le văd, sau stau în fața lor cu frică și smerenie, rugându-se pentru ceea ce au nevoie sau pentru vindecarea anumitor boli, sau pentru un copil, sau pentru a primi ajutor în cazul unei anumite dificultăți. Uneori, ei îi roagă pe ocupanții mormântului, spunând: „*O, stăpânul meu, am venit la tine de foarte departe, așadar, nu mă dezamăgi!*”. Însă, Allah Preaînaltul spune:

„Și cine este mai răătăcit decât acela care cheamă (*invocă*) în locul lui Allah pe cineva care nu-i va răspunde lui până în Ziua Învierii, căci ei nu bagă în seamă chemarea (*invocarea*) acestora!”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 46:5]

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Cel care moare în timp ce încă invocă pe altcineva în afară de Allah, ca partener al Lui, va intra în (Focul) Iadului (...)” (Al-Bukhari, a se vedea *Fath Al-Bāri*, 8/176)

Alte persoane își rad capetele în fața mormintelor, iar unele au cărți cu titluri precum *Manāsik Hajj Al-Mashāhid* (*Ritualurile pelerinajului la moaște*), *mashāhid* sau moaștele făcând referire la mormintele sau cavourile sfinților.

Unii oameni cred că *awliyā* (sfinții) conduc chestiunile acestui Univers și că au puterea de a îi aduce beneficii cuiva sau de a îi face rău. Allah Preaînaltul spune:

„Și dacă Allah te atinge cu un rău, (să știi că) nu este cine să-l îndepărteze decât numai El! Iar dacă El îți voiește un bine, nu este nimeni care să poată respinge Harul Său (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 10:107]

Este, de asemenea, *shirk* a face un jurământ pe oricine altcineva în afară de Allah Preaînaltul, așa cum este cel comis de cei care aduc lumânări sau lumini pentru ocupații mormintelor.

O altă manifestare a ash-shirk al-akbar (shirk major) este următorul fapt:

A sacrifica în numele altcuiva decât cel al lui Allah Preaînaltul

Allah Cel Atotputernic spune:

„De aceea, întoarce-te în rugăciune către Domnul tău (*dedică-I rugăciunea ta numai Lui*) și jertfește (*pentru săraci, doar de dragul lui Allah*)!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 108:2]

Aceasta înseamnă să sacrifici pentru Allah și în numele Lui, Preaînaltul și Preaslăvitul. Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Allah îl blestemă pe cel care sacrifică de dragul altcuiva în afară de Allah (...)” (Muslim)

Acest păcat combină două fapte *harām* (interzise): aceea a sacrificării de dragul altcuiva în afară de Allah Preaînaltul și aceea a sacrificării în numele altcuiva decât al Lui, Preaslăvitul; ambele transformând carnea animalului sacrificat în ceva *harām* (interzis).

Una dintre formele de sacrificare în numele altcuiva în afară de Allah Cel Atotputernic, cunoscută încă din perioada ignoranței (*Al-Jahiliyyah*) și care continuă să fie răspândită până în zilele noastre, este practica „*oferirii sacrificiului unui djinn*”, care are loc fie la cumpărarea sau construirea unei case, fie la săparea unei fântâni,

oamenii sacrificând animalul la intrarea în aceasta din cauza fricii de *djinn*-ul rezident. (A se vedea *Taysir Al- 'Azīz Al-Hamid*, p. 158)

O altă formă răspândită de ash-shirk al-akbar (shirk major) este următorul păcat:

A permite ceea ce Allah Preaînaltul a interzis și a interzice ceea ce Allah a permis sau a crede că altcineva are dreptul de a face astfel în afară de Allah, sau a aduce anumite chestiuni spre judecare în fața instanțelor *jāhili* (neislamice) în mod deliberat și prin alegere proprie, precum și a crede că toate aceste chestiuni sunt permise. Allah Preaînaltul a menționat acest fapt în Nobilul Coran, numindu-l a fi o formă de *kufr* (necredință) majoră:

„Ei (evreii și creștinii) îi iau pe rabinii lor și pe călugării lor, precum și pe Mesia, fiul Mariei, ca domni în locul lui Allah (prin supunerea în fața lor, în chestiuni pe care aceștia le-au făcut permise sau interzise în funcție de propriile lor dorințe, fără ca acestea să fi fost poruncite de Allah) (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 9:31]

Atunci când ‘Adiyy ibn Hātim (Allah să fie mulțumit de el!) l-a auzit pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) recitând acest verset, el (Allah să fie mulțumit de el!) a spus:

„«O, Mesager al lui Allah, ei nu îi adoră.» Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: «Ba da. Aceștia (rabinii și călugării) au declarat lucrurile permise drept nepermise și lucrurile nepermise drept permise, iar ei (evreii și creștinii) i-au urmat. Acesta este felul în care i-au adorat.»” (Al-Baihaqi în *As-Sunan Al-Kubrā*, 10/116, si At-Tirmidhi, nr. 3095, clasificat *hasan* de către Al-Albani în *Ghāyat Al-Marām*, p. 19)

Allah Preaînaltul îi descrie pe *mushrikin* (necredincioși, politeiști) ca fiind cei care:

„(...) nu opresc ceea ce Allah și Trimisul Său au oprit și nu împărtășesc religia Adevărului (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 9:29]

De asemenea, Allah Cel Atotputernic spune:

„Spune (o, Mohammed): «Vedeți ce v-a pogorât (a creat) Allah drept mijloace de viață?! Iar voi ați interzis o parte dintre ele și ați îngăduit (o altă parte).» Spune (o, Mohammed): «Allah v-a îngăduit vouă acestea sau voi născociți împotriva lui Allah?»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 10:59]

Alte forme larg răspândite de shirk sunt următoarele:

Vrăjitoria, ghicitul și divinația

Vrăjitoria (*sihr*) este un act de *kufr* (necredință) și unul dintre cele șapte păcate majore care o condamnă pe persoana care le practică la Focul Iadului. Aceasta cauzează doar rău și nu aduce niciun fel de beneficiu. Allah Preaînaltul spune:

„(...) Ei au învățat ceea ce le aduce rău și nu le folosește (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:102]

„(...) iar vrăjitorul nu va izbândi, oriunde ar fi el!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 20:69]

Cel care practică vrăjitoria este *kāfir* (necredincios) după cum spune Allah Preaînaltul:

„(...) nu a fost necredincios Solomon, ci șeitani (aici prezicătorii și oamenii răi) au fost necredincioși. Ei i-au învățat pe oameni vrăjitoria și ceea ce a fost trimis celor doi îngeri din Babel, lui Harut și Marut. Dar ei doi nu învățau pe nimeni înainte de a-i spune: «Noi suntem o ispită, deci nu fi necredincios!» (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:102]

Pedeapsa prescrisă pentru cei care practică vrăjitoria este moartea, iar veniturile obținute din aceasta sunt interzise și impure. Cu toate acestea, persoanele ignorante, făcătoare de rău și cu o credință slabă

merg la vrăjitori pentru ca aceștia să le ajute să îi facă rău altei persoane sau pentru a se răzbuna pentru un anumit lucru. Alte persoane merg la un vrăjitor pentru a îi cere ajutor pentru dezlegarea vrăjilor făcute de o altă persoană, când ar trebui să se întoarcă doar spre Allah Preaînaltul, cerându-I să le ajute și să le vindece de ele, făcând aceasta prin recitarea Cuvintelor Sale, așa cum sunt Surele care oferă protecție (precum *Al-Falaq* și *An-Nās*) etc.

Ghicitorii, prezicătorii și cei de felul lor sunt *kāfir* (necredincioși) care nu cred în Allah Preaînaltul din moment ce ei pretind că dețin cunoașterea Necunoscutului, în timp ce nimeni altcineva nu are știință despre acesta în afară de Allah Cel Atotputernic.

Mulți dintre ghicitori și prezicători profită de persoanele simple și naive, cărora le iau banii. Aceștia folosesc numeroase metode, precum desenarea unor linii în nisip, aruncarea scoicilor, cititul în palme sau în ceștile de ceai ori de cafea, ghicitul în cristale sau în oglinzi etc. Dacă au dreptate o dată, sigur greșesc de nouăzeci și nouă de ori, însă oamenii au tendința de a își aminti doar de acea singură dată când acești mincinoși au avut dreptate. Astfel, oamenii merg la aceștia pentru a afla date despre viitor, pentru a afla dacă vor avea o căsnicie reușită sau o afacere de succes, pentru a îi ajuta să găsească un anumit lucru pe care l-au pierdut etc.

Regula referitoare la cel care merge la un ghicitor sau la un prezicător este următoarea: dacă el crede în ceea ce i se ghicește sau prezice, atunci este *kāfir* (necredincios), ieșind în afara islamului, conform *hadith*-ului în care Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Oricine merge la un ghicitor sau la un prezicător și crede în ceea ce acesta spune, cu adevărat nu crede în ceea ce i-a fost revelat lui Mohammed.” (Abu Dawud și Ahmad, 2/429; clasificat *sahih* de către Al-Albani în *Sahih Al-Jāmi'*, 5939)

Pe de altă parte, dacă el nu crede că ghicitorii și prezicătorii dețin cunoașterea cu privire la Necunoscut, dar merge la aceștia din pură curiozitate sau din oricare alt motiv, atunci nu este *kāfir* (necredincios), însă rugăciunile nu îi vor fi acceptate timp de patruzeci de zile, după

cum a spus Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!):

„Celui care merge la un ghicitor și îl întreabă despre ceva, rugăciunea nu îi va fi acceptată timp de patruzeci de zile.” (Muslim)

Totuși, în cazul de mai sus, este obligatoriu ca persoana să se roage de iertare și să se căiască pentru acest păcat.

Astrologia sau credința că stelele și planetele au o influență asupra vieților oamenilor și a evenimentelor

Zaid ibn Khalid Al-Juhani (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat:

„Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ne-a condus în rugăciunea *Fajr* (cea de dinainte de ivirea zorilor) la Al-Hudaybiyyah după ce ploaia căzuse în timpul nopții. La finalul rugăciunii, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a întors spre oameni și i-a întrebat: «Știți ce a spus Domnul vostru?» Ei (oamenii) au răspuns: «Allah și Mesagerul Său știu mai bine.» La această remarcă, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: «El (Allah Preaînaltul) a zis: «Unii dintre robii Mei au ajuns această dimineață fiindu-Mi credincioși și unii ca necredincioși. Cel care a spus: „A plouat datorită Harului și a Milei lui Allah.” crede în Mine și nu crede în stele, iar cel care a spus: „A plouat datorită apariției a cutărei și cutărei stele.» nu crede în Mine și și-a afirmat credința în stele.”» (Al-Bukhari, a se vedea *Fath Al-Bāri*, 2/333)

În mod similar, cel care citește horoscopul în ziare sau reviste și crede în ceea ce spun acestea cu privire la influența stelelor și a planetelor este *mushrik* (necredincios, politeist), iar cel care îl citește doar pentru distracție este un păcătos, deoarece nu este permis să te distrezi prin citirea unor lucruri care sunt considerate a fi *shirk*, deoarece Șeitan (Satana) va încerca să te conducă la *shirk* prin intermediul acestei fapte.

Alte forme larg răspândite de shirk sunt următoarele:

A crede că anumite lucruri pot aduce un beneficiu, în ciuda faptului că Allah, Creatorul, nu le-a creat în acest scop

Spre exemplu, unele persoane cred în amulete și descântece, sau poartă un anumit tip de perle sau scoici, sau anumiți cercei din metal etc., urmând sfatul unor ghicitori sau vrăjitori sau din cauza unor tradiții moștenite. Astfel, ei și le pun în jurul propriilor gâturi sau ale copiilor lor, pentru a îi păzi de ochiul rău, cel puțin așa pretind ei; sau și le atârnă de propriile trupuri sau le pun în mașini și case. În același fel, unii poartă inele cu pietre speciale, considerând că acestea le pot ușura sau chiar proteja de anumite nenorociri. Toate acestea sunt, fără îndoială, opusul ideii de a ne pune încrederea în Allah Cel Atotputernic și nu va face nimic altceva decât să o facă pe acea persoană care le poartă mai slabă, ajungând până într-acolo încât va vedea medicina ca pe ceva rău, interzis.

Aceste amulete conțin, fără îndoială, enorm de mult *shirk*, precum căutarea ajutorului unor *djinni* și diavoli, sau sunt alcătuite din anumite desene vagi sau înscrisuri ilizibile. Unii dintre ghicitorii mincinoși chiar scriu anumite versete din Nobilul Coran sau le amestecă pe acestea cu anumite cuvinte care conțin *shirk* sau le scriu cu anumite substanțe impure, așa cum este sângele menstrual. Atârnarea acestor amulete și purtarea lor este strict interzisă și aceasta deoarece Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Cel care atârnă o amuletă se face vinovat de *shirk*.” (Ahmad, 4/156; clasificat *sahih* de către Al-Albani în *Silsilat As-Sahihah*, 492)

Dacă persoana care procedează în acest fel crede că asemenea lucruri pot să îi aducă un beneficiu sau o pot răni în locul lui Allah Preaînaltul, atunci ea este considerată a fi *mushrik* (necredincioasă, politeistă), care se face vinovată de *ash-shirk al-akbar* (*shirk* major). Pe de altă parte, dacă ea crede că aceste lucruri reprezintă un mijloc prin

care pot fi aduse beneficii sau poate fi cauzat un rău, atunci se face vinovată de *ash-shirk al-asghar* (*shirk* minor), ceea ce include *shirk*-ul care constă din atribuirea de efecte unor lucruri și nu lui Allah Cel Atotputernic.

A se făli în adorare

Una dintre condițiile pentru ca orice faptă bună să fie acceptată este aceea că ea trebuie să fie departe de orice fel de manifestare a fălirii și să se încadreze în limitele *Sunnah*. Persoana care efectuează orice act de adorare, așa cum este, spre exemplu, rugăciunea, pentru a fi văzut de oameni este *mushrik* (necredincioasă), iar faptele sale nu sunt acceptate. Allah Preaînaltul spune:

„Cei fățarnici încearcă să-L înșele pe Allah, dar El întoarce înșelătoria lor (*impotriva lor înșiși*)! Când se ridică pentru rugăciune (*as-salāh*), se ridică ei cu lene, ca să fie văzuți de oameni, și nu pomenesc numele lui Allah decât foarte puțin.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:142]

În mod similar, persoana care înfăptuiește o faptă bună doar pentru ca vestea despre această să ajungă la anumiți oameni a păcătuit, de asemenea, săvârșind *shirk*. Pedepsa cu care este amenințată persoana care procedează în acest fel a fost amintită în *hadith*-ul relatat de către Ibn ‘Abbas (Allah să fie mulțumit de el!), care a spus că Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a zis:

„Pe cel care face anumite lucruri doar pentru a fi văzut și auzit de către alții, Allah îl va face să fie văzut și auzit, ca un exemplu pentru alții (...)” (Muslim)

Cel care efectuează orice fel de act de adorare de dragul lui Allah Preaînaltul și al altor oameni nu va avea faptele bune acceptate, după cum ni se spune într-un *hadith Qudsi*:

„Îmi sunt Suficient Mie Însumi, fapt pentru care nu am nevoie să am vreun asociat. Astfel, pe cel care face o faptă de dragul altcuiva în afară de Mine, (să știe că) Îl voi abandona atât pe el, cât și politeismul său.” (Muslim)

Se poate întâmpla ca o persoană să înceapă să facă o anumită faptă de dragul lui Allah Preaînaltul, iar mai apoi dorința de a se făli să năvălească peste ea. Dacă ea va rezista acestui impuls, atunci fapta sa va fi încă acceptată, însă, dacă se supune de bună voie dorinței, atunci fapta sa nu va fi acceptată, conform majorității învățaților.

Credința superstițioasă în semnele de rău augur

Aceasta este o formă de pesimism, după cum spune Allah Preaînaltul:

„Și când aveau parte de bine, atunci ziceau ei: «Aceasta ni se cuvine nouă! (fără să vadă în aceasta Harul lui Allah și fără să-I aducă mulțumire)» Iar dacă se abătea asupra lor ceva rău, atunci vedeau semn rău în Moise și în cei care erau cu el (...)”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 7:131]

Înainte de islam, dacă unul dintre arabi dorea să facă un anumit lucru, așa cum era, spre exemplu, să plece într-o călătorie, el lua o pasăre și o elibera: dacă aceasta zbura spre dreapta, atunci el vedea aceasta ca pe un semn prevestitor de bine, fapt pentru care își ducea la îndeplinire planul, iar dacă aceasta zbura spre stânga, atunci el vedea aceasta ca pe un semn de rău augur, fapt pentru care își anula planurile. Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a oferit verdictul său cu privire la această practică, spunând:

„At-tiyarah (a crede în semnele de rău augur) este *shirk*.”
(Ahmad, clasificat *sahih* de către Al-Albani în *Sahih Al-Jāmi'*, 3955)

Acest tip de credință *harām* (interzisă) care este opusă *Tawhīd*-ului (credinței în Unicitatea lui Allah) include, de asemenea, practica considerării anumitor momente de timp ca fiind nefavorabile, fapt care conduce, spre exemplu, la a nu efectua nicio căsătorie în luna *Safar*, sau considerarea ultimei zile de miercuri a fiecărei luni ca fiind o zi a prevestirilor rele și a calamităților continue, sau credința că anumite numere, precum 13, sau anumite nume sunt ghinioniste. În plus, este *harām* (interzis) să crezi că persoanele cu handicap sunt prevestitoare

de rău, fapt care conduce, spre exemplu, la întoarcerea din drum a unei persoane care voia să își deschidă magazinul doar pentru că a văzut o persoană care avea un singur ochi. Toate aceste acțiuni sunt *harām* (interzise), fiind forme de *shirk* pentru care Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) obișnuia să îi renege pe oameni. ‘Imrān ibn Husein (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Nu este dintre noi cel care privește păsările pentru (a vedea) semnele de rău augur sau care are (a delegat) pe altcineva care să facă aceasta pentru el, sau cel care prevestește viitorul sau roagă pe altcineva să facă aceasta pentru el, sau cel care practică magia sau roagă pe altcineva să facă aceasta pentru el (...)” (At-Tabarani în *Al-Kabir*, 18/162, și *Al-Bazzar*, clasificat *sahih* de către Al-Albani în *Sahih Al-Jāmi’*, 5435)

Ispășirea cerută pentru orice persoană care comite oricare dintre păcatele amintite anterior este consemnată într-un *hadith* relatat de către ‘Abd Allah ibn ‘Amr (Allah să fie mulțumit de el!), care a spus că Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a zis:

„«Cel care se întoarce de la a face ceva din cauza unui semn de rău augur este vinovat de *shirk*.» Oamenii l-au întrebat: «O, Mesager al lui Allah, care este ispășirea pentru cel care face astfel?» El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a răspuns: «El (cel care face astfel) trebuie să spună: „*Allāhumma la khaira illā khairuka wa lā taira illā tairuka wa lā ilāha ghairuka* (O, Allah, nu există niciun alt bine în afară de Binele Tău și niciun semn de rău augur în afară de Semnele Tale de rău augur și nu există altă divinitate demnă de adorare în afară de Tine!)”»” (Ahmad, 2/220, clasificat *sahih* de către Al-Albani în *As-Silsilah As-Sahihah*, 1065)

Pesimismul este parte a naturii fiecăruia dintre noi, care se manifestă mai pregnant sau mai puțin accentuat la fiecare. Cel mai bun tratament pentru acesta este încrederea în Allah Preaînaltul (*tawakkul*). Ibn Mas‘ud (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„(...) Fiecare dintre noi simte aceasta (este pesimist și superstițios), însă Allah face ca acest sentiment să dispară atunci când ne punem încrederea în El.” (Abu Dawud, nr. 3910; clasificat *sahih* de către Al-Albani în *As-Silsilah As-Sahihah*, 430)

A jura pe altceva în afară de Numele lui Allah Preaînaltul

Allah Preaînaltul poate jura pe oricare dintre creaturile Sale Își dorește, însă creaturilor Sale nu le este permis să jure pe nimic altceva în afară de Allah Preaînaltul. Mulți oameni fac o mulțime de legăminte jurând pe altceva în afară de Allah, însă a face acest lucru este egal cu a slăvi acel lucru și nu ne este permis să slăvim ceva sau să jurăm pe altcineva în afară de Allah Preaînaltul. Ibn ‘Omar (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Allah v-a interzis să jurați pe părinții voștri. Cel care face un jurământ să îl facă pe Numele lui Allah sau să rămână tăcut.” (Al-Bukhari, a se vedea *Fath Al-Bāri*, 11/530)

De asemenea, Ibn ‘Omar (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Cel care jură pe altceva în afară de Allah a comis *shirk*.” (Abu Dawud și At-Tirmidhi, clasificat *sahih* de către Al-Albani în *Sahih Al-Jāmi*, 6204)

În plus, Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Cel care jură pe *amanah* (încredere) nu este dintre noi.” (Abu Dawud, clasificat *sahih* de către Al-Albani în *As-Silsilah As-Sahihah*, 34)

Nu este permis a jura, spre exemplu, pe *Ka’bah*, pe *amanah* (încredere), pe onoare, pe ajutor, pe binecuvântarea lui cutare și cutare, pe virtutea Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), pe virtutea unui *wali* (protector, custode, prieten), pe numele mamei sau

a tatălui cuiva, pe capul copiilor cuiva etc. Toate acestea sunt *harām* (interzise), iar ispășirea pentru acest păcat este a spune: „*Lā ilāha illa Allah* (Nu există altă divinitate demnă de adorare în afară de Allah)”, după cum ni se spune în următorul *hadith*:

„Cel care face un jurământ și spune din greșeală: «Pe Al-Lat și Al-Uzza!» trebuie să spună o singură dată apoi: «*Lā ilāha illa Allah* (Nu există altă divinitate demnă de adorare în afară de Allah).» (...)” (Al-Bukhari, a se vedea *Fath Al-Bāri*, 11/536)

Există și alte fraze care implică, în mod similar, *shirk*, fapt pentru care sunt strict interzise. Cu toate acestea, ele sunt adeseori rostite de către musulmani, așa cum sunt, spre exemplu: „*Caut adăpost la Allah și la tine!*”; „*Depinde de Allah și de tine!*”; „*Aceasta este de la Allah și de la tine.*”; „*Nu am pe nimeni în afară de Allah și de tine.*”; „*Îl am pe Allah în Ceruri și pe tine pe Pământ.*”; „*Dacă nu ar fi fost Allah și cutare și cutare.*”; „*Reneg islamul.*”, „*Timpul m-a dezamăgit.*” (și orice altă expresie care implică blestemarea timpului, ca, spre exemplu: „*Acesta este un moment prost.*”, „*Acesta este un moment plin de ghinion.*”, „*Timpul este un trădător.*” etc., și aceasta deoarece blestemarea timpului este o insultă la adresa lui Allah Cel Atotputernic, Care a creat timpul) și orice referire la natură. La fel, numele care implică a fi robul altcuiva în afară de Allah Preaînaltul, așa cum sunt ‘Abd Al-Masif, ‘Abd An-Nabi, ‘Abd Ar-Rasul, ‘Abd Al-Husein sunt strict interzise.

De asemenea, există expresii moderne care sunt contrare *Tawhīd*-ului, fapt pentru care sunt *harām* (interzise), așa cum sunt, spre exemplu, „*socialism islamic*”; „*democrație islamică*”; „*Voința oamenilor reprezintă Voia lui Allah*”; „*Religia este pentru Allah, iar pământul este pentru oameni*”; „*În numele culturii arabe*”; „*În numele revoluției*” etc.

În plus, este *harām* (interzis) să folosim titluri precum „Regele regilor” sau „Judecătorul judecătorilor” cu referire la ființele umane; să folosim cuvinte precum „Dacă...”, fapt care implică nemulțumire sau regret și deschide calea pentru Șeytan (Satana), precum și a spune „O, Allah, iartă-mă dacă dorești!” (Pentru mai multe informații, vedeți *Mu’jam Al-Manahi Al-Lafziyyah*, Bakr sau Zaid)

A sta la un loc cu ipocriții sau cu făcătorii de rău, bucurându-te de compania lor sau pentru a le ține companie

Mulți dintre cei care nu au o credință puternică stau în mod deliberat cu cei care sunt imorali sau păcătoși. Este posibil ca aceștia să stea chiar și alături de cei care atacă *Shari'ah* sau care batjocoresc islamul și pe oamenii care aderă la acesta într-un mod strict. Nu există nicio îndoială asupra faptului că un astfel de act este strict interzis, căci acesta nu face altceva decât să slăbească credința unei persoane. Allah Preaînaltul spune:

„Și de-i vei vedea pe aceia care intră în discuții deșarte asupra versetelor Noastre, îndepărtează-te de ei, până ce ei vor începe o altă discuție! Iar dacă Șeitan te va face să uiți (aceasta), nu mai rămâne cu neamul de cei care sunt *zalimun* (nedrepti, răufăcători și neascultători față de Allah), după amintire!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 6:68]

În acest caz, nu este permis statul alături de ei, chiar dacă aceștia sunt rude apropiate sau o companie foarte bună și blândă, excepție făcând momentul în care ai ca scop *da'wah* (chemarea la islam) sau dezmințirea vorbelor lor false. Însă, a accepta și a rămâne tăcut în ceea ce privește comportamentul lor nu este permis. Allah Preaînaltul spune:

„Vă vor jura vouă ca să fiți mulțumiți de ei. Dar dacă voi veți fi mulțumiți, totuși Allah nu va fi mulțumit de *fasiqun* (cei care au deviat de la Calea lui Allah, nelegiuiri, cei care persistă în păcat) !” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 9:96]

Lipsa păcii interioare în rugăciune

Una dintre cele mai rele forme de furt sau înșelat este cel făcut din rugăciune. Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

**„«Cel mai rău tip de hoț este cel care fură din rugăciunea sa.»
Companionii au întrebat: «O, Mesager al lui Allah, cum poate o
persoană să fure din rugăciunea sa?» El (Pacea și binecuvântarea
lui Allah fie asupra sa!) a răspuns: «Prin neefectuarea *rukū*’-ului și
a *sujūd*-ului în mod corespunzător.»” (Ahmad, 5/310 și Al-Hakim,
1/229, clasificat *sahih* de către Al-Albani în *Sahih al-Jāmi*’, 997)**

Această lipsă a păcii interioare și eșuarea în a face o pauză în *rukū*’ și *sujūd*, precum și ridicarea imediat după efectuarea *rukū*’ sau statul în mod corespunzător între două *sujūd* pot fi observate la mulți dintre cei care se roagă și aproape orice moschee este plină de exemple ale unor persoane care nu își găsesc concentrarea corespunzătoare în rugăciune.

Liniștea și concentrarea completă reprezintă unul dintre stâlpii rugăciunii, fără de care aceasta nu este validă, fapt care transformă această chestiune într-una extrem de importantă. Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

**„Rugăciunea unei persoane nu este completă până când
spatele său nu este drept în *rukū*’ și *sujūd*.” (Abu Dawud, 1/533,
clasificat *sahih* de către Al-Albani în *Sahih al-Jāmi*’, 7224)**

Astfel, nu există niciun fel de îndoială că lipsa unei calmități potrivite în rugăciune este un lucru rău, iar persoana care se face vinovată de acest lucru merită să fie muștrată și amenințată cu pedeapsa. Abu ‘Abd Allah Al-Ash’ (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a condus pe companionii (Allah să fie mulțumit de ei!) în rugăciune, după care a stat alături de un grup dintre ei. Un bărbat a venit și a început să se roage, însă și-a făcut mișcările rapid, la fel cum o găină ciugulește pământul. La aceasta, Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

**„Vedeți aceasta? Cel care moare făcând aceasta a murit în
afara comunității lui Mohammed, iar rugăciunea sa este asemenea
ciugulitului cocoșului. Cel care nu face *rukū*’ în mod corespunzător
și ciugulește în *sujūd*, este precum un om înfometat care mănâncă
doar o curmală sau două; aceasta nu îi aduce niciun beneficiu.”
(Ibn Khuzaimah în *Sahih*-ul său, 1/332; clasificat *hasan* de către Al-**

Albani în *Sifat Salāt-un-Nabi – Descrierea rugăciunii Profetului*, 131)

Zaid ibn Wahab (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat:

„Hudhaifah a văzut un bărbat care nu efectua *rukū’* și *sujūd* în mod corespunzător. El i-a spus: «Nu te-ai rugat, iar dacă ar fi să mori, atunci ai muri într-o altă religie decât cea a lui Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).»” (Al-Bukhari, a se vedea *Fath Al-Bāri*, 2/274)

Din momentul în care o persoană este conștientă de această regulă și eșuează în a efectua rugăciunea având o calmitate corespunzătoare, atunci ea trebuie să se căiască și să caute Iertarea lui Allah Preamilostivul pentru ceea ce s-a întâmplat, însă ea nu trebuie să se căiască pentru toate rugăciunile sale anterioare, așa cum este indicat în *hadith*-ul următor:

„(...) repetă rugăciunea, pentru că nu te-ai rugat în mod corespunzător! (...)” (Al-Bukhari și Muslim)

Neastâmpărul și a face mișcări inutile în rugăciune

Aproape nicio persoană care se roagă nu este liberă de această problemă și aceasta pentru că nu se urmează Porunca lui Allah Preaînaltul, Care spune:

„(...) Și stați în picioare dinaintea lui Allah, cu smerenie!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:238]

De asemenea, mulți eșuează în ceea ce privește înțelegerea Cuvintelor lui Allah Cel Atotputernic:

„Fără îndoială că izbândesc și sunt fericiți (vor izbândi și vor avea parte de fericire permanentă atât în această viață, cât și în Viața de Apoi) dreptcredincioșii, ~ Care sunt smeriți (umili și liniștiți, concentrați asupra rugăciunii) în rugăciunea lor.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 23:1-2]

În momentul în care Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost întrebat cu privire la netezirea pământului înainte de prosternare, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a răspuns:

„Nu îndepărtați pietricelele în timp ce vă rugați; însă, dacă faceți aceasta din cauza unei necesități stringente, atunci faceți-o o singură dată pentru a netezi pietrișul.” (Abu Dawud, 1/581, clasificat *sahih* de către Al-Albani în *Sahih Al-Jāmi'*, 7452)

Învățații au menționat faptul că mișcările continue, excesive și inutile invalidează rugăciunea unei persoane. Cum pot aceste persoane care nu au astâmpăr în rugăciune, care privesc continuu la ceasurile lor, își îndreaptă hainele, își pun degetele în nas, privesc la dreapta și la stânga lor, precum și sus, spre cer, neavând teamă de faptul că Allah le-ar putea lua vederea sau că Șeitan ar putea să le fure rugăciunea, să stea în fața lui Allah Preaînaltul și Preaslăvitul?!

Anticiparea în mod deliberat a mișcărilor imamului (atunci când rugăciunea se face în congregație)

Omul este grăbit prin natura sa, după cum ni se spune în Nobilul Coran:

„(...) omul este tare grăbit.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 17:11]

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Chibzuința este de la Allah și graba este de la Șeitan (Satana).” (At-Tirmidhi și At-Tabarani, clasificat *sahih* de către Al-Albani în *As-Silsilah As-Sahihah*, 1795)

O persoană poate să observe adesea că oamenii aflați în stânga și în dreapta sa anticipează mișcările imamului atunci când vine vorba de *rukū'*, *sujūd* și *tabkīrat*, fapt care poate fi observat din mișcările pe care aceștia le fac – iar uneori persoana poate observa aceasta chiar și la ea însăși.

Mai mult decât atât, oamenii chiar pot să îl preceadă pe imam atunci când vine vorba de salutul de la finalul rugăciunii (*salām*). Această chestiune le poate părea neimportantă celor mai mulți dintre musulmani, însă Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a oferit un avertisment aspru cu privire la acest fapt atunci când a spus:

„Oare nu se teme persoana care își înalță capul (din prosternare) înaintea imamului că Allah s-ar putea să îi schimbe capul într-unul de măgar?!” (Muslim)

Dacă unei persoane i se impune să vină la rugăciune cu demnitate și în liniște, atunci cum ar trebui să fie aceasta în însuși timpul rugăciunii?

Unii oameni sunt confuzi cu privire la această chestiune și caută să compenseze prin întârzierea mișcărilor lor, făcându-le după imam. Aceste persoane ar trebui să știe că *fuqahā'* (juriștii experți în Jurisprudența islamică) (Allah să aibă milă de ei!) au descris o manieră excelentă de a controla acest fapt: persoana care îl urmează pe imam în rugăciune trebuie să își înceapă mișcările după ce imamul a terminat de rostit acel *ra* (r) din Allahu Akbar. Apoi, ei îi este permisă mișcarea, iar aceasta nu trebuie făcută nici mai înainte, nici după.

Companionii (Allah să fie mulțumit de ei!) obișnuiau să fie extrem de atenți în a evita anticiparea mișcărilor atunci când Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) îi conducea în rugăciune. Unul dintre aceștia, Al-Barā' (Allah să fie mulțumit de el!), a relatat că obișnuiau să se roage în spatele Mesagerului lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!):

„Nu am văzut ca vreo persoană să își aplece spatele în momentul în care el (nobilul Profet, pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) își înalță capul, iar acest lucru dura până când Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) își punea fruntea pe pământ. Apoi, ei se prosternau după el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).” (Muslim)

În momentul în care Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a îmbătrânit și a devenit mai încet în ceea ce privește

mișcările sale, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a spus celor care se rugau în spatele lui:

„O, oameni, m-am îngrășat, de aceea nu mi-o luați înainte atunci când efectuez *rukū’* și *sujūd*.” (Al-Baihaqi, 2/93, clasificat *hasan* de către Al-Albani în *Irwā’ Al-Ghalil*)

Imamul este obligat să urmeze *Sunnah* (Tradiția profetică) în rostirea *takbīr*-ului (a spune *Allahu Akbar*) atunci când se roagă, așa cum a fost relatat de către Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!), care a spus:

„De fiecare dată când Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) se ridică pentru rugăciune, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) rostea *takbīr* la începutul rugăciunii și, apoi, la plecăriune (...) El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) obișnuia să rostească *takbīr* la prosternare și la ridicarea capului din prosternare. Apoi, făcea același lucru pe toată durata rugăciunii, până când aceasta era completă. La ridicarea din cea de a doua *rak‘ah* (unitate de rugăciune, după statul pentru *At-Tahiyyat*), el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) rostea *takbīr*.” (Al-Bukhari)

Dacă imamul rostește *takbīr*-ul în același timp în care face și mișcările, iar persoanele care îl urmează se străduiesc să urmeze liniile călăuzitoare menționate aici, atunci acestea au efectuat rugăciunea în congregație în mod corect.

A veni la moschee după ce s-a mâncat ceapă, usturoi sau orice aliment care are un miros supărător

Allah Preaînaltul spune:

„O, fii ai lui Adam! Luați-vă gătelile (a se înțelege prin găteală atât curățenia corporală, cât și alegerea celor mai bune straie) voastre la toate locurile de rugăciune (păgânii din Arabia preislamică făceau înconjurul templului Ka‘bah în pielea goală; Allah interzice această

practică și le poruncește oamenilor să-și acopere goliciunea; aceasta este o Poruncă adresată dreptcredincioșilor de a îmbrăca veșminte alese de fiecare dată când merg la moschee sau la o adunare)! (...)”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 7:31]

Jābir (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Cel care mănâncă usturoi sau ceapă trebuie să stea departe de moscheea noastră și să rămână în casa sa.” (Al-Bukhari, a se vedea *Fath Al-Bāri*, 2/339)

Conform unei alte relatări, Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Cel care mănâncă una dintre aceste plante: ceapă, usturoi sau praz nu trebuie să se apropie de moscheea noastră, pentru că îngerii sunt deranjați de ceea ce îi deranjează pe fiii lui Adam.” (Muslim)

‘Omar ibn Al-Khattāb (Allah să fie mulțumit de el!) s-a adresat oamenilor în ziua de vineri și le-a spus:

„O, voi, oameni! Voi mâncați două lucruri care consider că provin din două plante rele: ceapă și usturoi. Am văzut că, atunci când Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) se întâmpla să găsească pe cineva cu un asemenea miros ofensator în moschee, porunea să fie scos afară și trimis la Al-Baqi’. Cel care dorește să mănânce oricare dintre acestea, să le gătească până dispăre mirosul lor!” (Muslim)

În aceeași categorie, îi putem include și pe cei care vin la moschee direct din casele lor, având mirosuri neplăcute ce emană de sub axilele sau de la ciorapii lor. Chiar mai răi decât aceștia sunt fumătorii, care au obiceiul de a fuma țigarele interzise și apoi să vină la moschee, deranjându-i pe adoratorii lui Allah Preaînaltul, oameni și îngeri deopotrivă, cu mirosul lor.

Zinā – preacurvia și adulterul

Unul dintre scopurile *Shari'ei* (Legii) islamice este acela de a prezerva onoarea și descendența, motiv pentru care *zinā* (contactul sexual ilicit) este interzisă. Allah Preaînaltul spune:

„Și nu vă apropiați de preacurvie (*zinā*), căci ea este o josnicie! Și cu adevărat ea este *fāhishah* (un păcat major) și un drum rău!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 17:32]

Shari'ah blochează toate căile și mijloacele care pot conduce la *zinā* prin impunerea hijāb-ului, coborârea privirii și interzicerea statului singuri a unei femei și a unui bărbat care nu îi este *mahram*¹ acesteia.

Bărbatul căsătorit care comite adulter va avea parte de cea mai gravă dintre pedepse și anume lapidarea, astfel încât să guste rezultatul faptelor sale și pentru ca fiecare parte a trupului său să sufere la fel cum fiecare membru al său s-a bucurat de legătura ilicită. Persoana adulteră care nu este căsătorită va fi pedepsită cu numărul maxim de lovituri de bici menționat în *Shari'ah*, adică o sută de lovituri, care se adaugă la scandalul ce precedă pedeapsa, prin faptul că un anumit număr de credincioși a fost martor la acesta, precum și umilirea de a fi alungat din propriul oraș timp de un an.²

¹ Termenul de *mahram* face referire la soțul, tatăl, fratele sau una dintre rudele apropiate de sex masculin cu care nu îi este permis unei femei să se căsătorească. (n. tr.)

² Aceste sancțiuni sunt aplicate doar în două cazuri:

- primul caz: mărturisirea ambelor părți implicate în mod liber și fără constrângere. Chiar și așa, pedeapsa nu este aplicată la prima mărturisire, aceasta putând avea drept rezultat aplicarea pedepsei numai în cazul în care este repetată de patru ori, în cadrul a patru sesiuni diferite. De fiecare dată, judecătorul trebuie să își arate disconfortul cauzat de situație, încercând să le sugereze acuzaților cuvinte care să pună sub îndoială vinovăția lor (de exemplu: „Poate a fost vorba doar despre un sărut sau o îmbrățișare?!”), astfel încât aceștia să înțeleagă că își pot retrage mărturisirea.
- al doilea caz: mărturia a patru martori de încredere și sinceri, care trebuie să fi văzut cu ochii lor actul sexual complet (adică introducerea membrului sexual masculin în membrul sexual

În *Barzakh*³, pedeapsa pentru bărbații și femeile care se fac vinovați de *zinā* este aceea că se vor afla într-un furnal al cărui vârf este îngust și al cărui fund este adânc, având un foc arzând sub el, iar în interiorul acestuia persoanele vor fi goale. În momentul în care căldura focului se intensifică, oamenii vor țipa și se vor ridica până când vor ajunge aproape de vârf, după care, atunci când focul se va micșora, vor cădea la loc. Acest fapt se va repeta din nou și din nou până la sosirea Ceasului (Ziua Judecății).

Este însă și mai gravă situația celui care continuă să comită adulter chiar și atunci când îmbătrânește, apropiindu-se de moarte, în ciuda faptului că Allah Preamilostivul, prin Harul Său, îi oferă posibilitatea de a se căi.

Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Sunt trei (tipuri de) persoane cărora Allah nu le va Vorbi în Ziua Judecății, nu le va purifica și nu se va uita la ele; iar acestea vor avea parte de o pedeapsă dureroasă. Acestea sunt: o persoană în vârstă care comite adulter, un lider care minte și un sărac care este arogant.” (Muslim)

Printre cele mai rele venituri sunt cele câștigate de o prostituată care le primește înainte de a comite adulter și cele ale unei femei imorale, care își câștigă mijloacele de subzistență prin vânzarea ei însăși. Acestea vor fi private de răspunsul la rugăciunile efectuate în timpul nopții, moment în care orice rugăciune primește răspuns. Nevoia

feminin). În mod evident, acest lucru este posibil numai dacă părțile implicate își fac publică intenția de a comite adulter până când obțin patru martori, lucru care constituie o revoltă împotriva sistemului religios și o subestimare a învățăturilor acestuia. Din nou, după cum am menționat anterior, pedeapsa nu este aplicată dacă există îndoieli, deoarece, dacă este vorba despre o îmbrățișare sau un sărut, acestea nu sunt considerate a fi un act sexual.

³ Aceasta este perioada de la moartea omului până în Ziua Învierii, timp în care credinciosul va avea parte de plăceri, în timp ce necredinciosul va fi pedepsit. (n. tr.)

sau sărăcia nu sunt scuze acceptabile pentru încălcarea limitelor impuse de Allah Preaînaltul. Există un vechi proverb care spune că o femeie liberă mai degrabă se va înfometa decât să mănânce prin expunerea propriilor sâni; aşadar, ce se poate spune despre expunerea părţilor private?!

Astăzi, uşile imoralităţii au fost deschise, iar Şeitan (Satana) şi adepţii săi au făcut totul foarte uşor pentru persoanele care comit păcate. Acest fapt a fost urmat de răspândirea *tabarruj*-ului (expunerea depravării) şi de descoperirea părului în rândul femeilor, de ridicarea privirii la lucruri la care nu ar trebui să privim şi creşterea amestecului dintre sexe, de popularitatea revistelor imorale şi a filmelor indecente, sporirea vizitelor în ţări corupte şi stabilirea unei pieţe a prostituţiei, care a condus la încălcarea onoarei şi la un număr tot mai mare de naşteri nelegitime şi avorturi.

O, Allah, Îţi cerem să ne arăţi Mila Ta şi să ne protejezi de imoralitate, precum şi să ne purifici inimile şi să ne păstrezi părţile private caste, punând o barieră între noi şi ceea ce este *harām* (interzis)!

Sodomia (homosexualitatea)

Sodomia sau relaţiile sexuale dintre persoanele de acelaşi sex a fost păcatul pe care l-a comis poporul lui Lot (Pacea fie asupra sa!). Allah Preaînaltul spune:

„(Şi adu-ţi aminte) când i-a zis Lot neamului său: «Voi săvârşiţi *al-fāhishah* (sodomia, cel mai grav dintre păcate), pe care nu a mai săvârşit-o nimeni din toate lumile mai înainte de voi (întrucât ea este împotriva firii)! ~ Oare voi vă apropiaţi de bărbaţi şi pândeţi la drum (pentru a-i jefui pe trecători) şi în adunarea voastră săvârşiţi faptă urâtă (tot ceea ce este respins de firea normală şi de legile divine)?» (...)» [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 29:29]

Din cauza naturii repulsive şi a gravităţii acestui păcat, Allah Preaînțeleptul a impus patru tipuri de pedepse pe care nu le mai stabilise mai înainte pentru niciun alt popor, iar acestea sunt: oamenii au devenit orbi, oraşul lor a fost întors cu susul în jos, o vijelie cu pietre din lut ars a fost trimisă asupra lor şi un strigăt îngrozitor le-a fost trimis.

În islam, cei care se fac vinovați de sodomie vor fi uciși prin intermediul sabiei, conform celei mai corecte opinii. Această pedeapsă îi este aplicată atât celui care comite fapta, cât și celui căruia i se aplică fapta, dacă acest fapt se petrece în mod deliberat și prin alegere personală. Ibn ‘Abbas (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Pe cei pe care îi vedeți că fac la fel cum au făcut cei din neamul lui Lot (adică homosexualitate) omorâți-i, atât pe cel care comite aceasta, cât și pe cel asupra căruia actul este comis! (...)” (Ahmad, 1/300, clasificat *sahih* de către Al-Albani în *Sahih Al-Jamī‘*, 6565)

Răspândirea unor boli incurabile în zilele noastre, așa cum este SIDA, care a fost cauzată de această depravare și le era necunoscută predecessorilor noștri, este un semn al înțelepciunii *Shari‘ei*, cea care a prescris o pedeapsă atât de severă.

A îi refuza unui soț drepturile maritale fără a avea un motiv legitim

Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Dacă un bărbat o cheamă pe soția sa în patul lui și ea refuză, iar el petrece noaptea mâniat pe ea, îngerii o blestemă până dimineața.” (Al-Bukhari; a se vedea *Fath Al-Bāri*, 6/314)

În momentul în care se ceartă cu soții lor, multe femei îi „pedepsesc” sau cel puțin așa cred ele negându-le drepturile maritale. Acest fapt poate conduce la o depravare gravă dacă soțul este tentat să comită ceva *harām* (interzis) sau chiar se poate întoarce împotriva soției dacă soțul începe să se gândească serios la a își lua o altă soție.

O soție trebuie să se grăbească în a îi răspunde soțului dacă acesta o cheamă în pat, supunându-se astfel cuvintelor Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), care a spus:

„Dacă un bărbat o cheamă pe soția sa în pat, aceasta trebuie să răspundă, chiar dacă se află călare pe spatele unei cămile (adică

este foarte ocupată).’’ (Zawā’id Al-Bazzar, 2/181; clasificat *sahih* de către Al-Albani în *Sahih Al-Jāmi’*, 547)

În același timp, soțul trebuie să arate empatie față de soția sa în cazul în care aceasta este bolnavă, însărcinată sau deprimată, astfel încât să se mențină armonia și să fie prevenită nemulțumirea sau ura.

Cererea soției de a îi fi acordat divorțul fără a avea un motiv legitim

Multe femei se grăbesc să le ceară divorțul soților, dorind acordarea acestuia pentru cea mai mică dintre certuri sau dacă soții nu le oferă atâția bani pe câți își doresc. De asemenea, unele dintre femei pot fi instigate de unele dintre rudele lor agitatoare sau de unii dintre vecini să îi someze pe soții lor folosind cuvinte provocatoare precum: „*Dacă ai fi fost un bărbat adevărat, ai fi divorțat de mine!*”. Efectele îngrozitoare ale divorțului sunt binecunoscute: divizarea familiei și copii rătăcind pe străzi. O persoană poate ajunge să regrete divorțul abia când este prea târziu. Pentru toate aceste efecte și pentru multe altele, *Shari’ah* (Legea islamică) a interzis cu înțelepciune asemenea acțiuni. Thawbān (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Profetul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Oricărei femei care cere divorțul soțului ei atunci când acesta nu este absolut necesar îi va fi interzisă miresma Paradisului.” (At-Tirmidhi, Abu Dawud și Ibn Majah, clasificat *sahih* de către Al-Albani în *Sahih Al-Jāmi’*, 2703)

‘Uqbah ibn ‘Āmir (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Femeile care cer divorțul și cele care se ceartă în mod inutil cu soții lor sunt ipocrite.” (At-Tabarani în *Al-Kabir*, 17/339, clasificat *sahih* de către Al-Albani în *Sahih Al-Jāmi’*, 1934)

Însă, dacă există un motiv valid, precum acela că soțul își abandonează rugăciunea, consumă băuturi alcoolice sau droguri, își forțează soția să întreprindă ceva *harām* (interzis), o asuprește, o face să

sufere prin negarea drepturilor pe care i le-a garantat islamul sau nu ascultă sfatul ei, astfel încât să revină pe Calea cea Dreaptă, atunci nu este nimic greșit dacă o femeie își dorește divorțul de dragul ei și al religiei sale.

Az-zihār

Una dintre expresiile folosite în *Jahiliyyah* (perioada ignoranței de dinainte de islam) care este încă larg răspândită în *Ummah* (comunitatea musulmană) este cea cunoscută sub numele de *az-zihār*, un fel de divorț, atunci când soțul îi spune soției sale: „*Tu ești pentru mine asemenea spatelui mamei mele.*” sau „*Tu îmi ești interzisă asemenea surorii mele.*” și alte asemenea afirmații urâte, a căror natură repulsivă a fost confirmată de către *Shari‘ah* din cauza asupririi femeilor implicate în aceasta. Allah Preaînaltul spune în acest sens în Nobilul Coran:

„Aceia dintre voi care fac ca soțiile lor să nu mai fie permise pentru ei prin *az-zihār* (numindu-le «mamele lor») – ele (soțiile) nu sunt (cu adevărat) mamele lor. Mamele lor nu sunt decât cele care i-au adus pe lume (și nimeni nu le poate înlocui). Și, cu adevărat, ei rostesc vorbe *munkar* (rele, respinse și interzise) și mincinoase. Și, cu adevărat, Allah este ‘*Afūw* (Atoateiertător), *Ghafūr* (Prea Iertător).”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 58:2]

Shari‘ah a impus o ispășire (*kaffarah*) grea pentru acest fapt, aceasta fiind similară cu cea impusă persoanei care a comis o crimă din greșeală sau care a avut o relație sexuală interzisă în timpul unei zile din luna Ramadan. În același mod, persoanei care a comis *az-zihār* îi este interzis să se mai apropie de soția sa până când nu plătește această ispășire. Allah Preaînaltul spune:

„Și aceia care le fac pe soțiile lor interzise pentru ei prin *az-zihār* și apoi vor să revină asupra celor pe care le-au spus (adică să se atingă din nou de soțiile lor) atunci (ispășirea, în limba arabă *kaffarah*, pentru aceasta este) să elibereze un sclav înainte de a se mai atinge unul de celălalt. Aceasta (ispășirea) este o prevenire pentru voi (pentru a nu repeta astfel de faptă rea). Și Allah este

Bineștiutor a ceea ce faceți voi! ~ Și acela care nu găsește (*un sclav pe care să îl elibereze sau banii pentru a elibera un sclav*) **trebuie să postească două luni consecutiv înainte de a se atinge unul de altul. Și acela care nu poate face acest lucru** (*adică să postească*), **trebuie să hrănească șaiszeci de miskin** (*persoane nevoiașе*). **Aceasta pentru ca voi să credeți** (*să vă perfecționați credința*) **în Allah și în Mesagerul Său** (*să faceți ceea ce Allah v-a Poruncit, să îl urmați pe Mesagerul Său și să nu mai faceți acel păcat altădată*). **Acestea sunt limitele impuse de Allah. Și pentru necredincioși** (*cei care refuză să asculte de ceea ce Allah a poruncit*) **este un chin dureros.**”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 58:3-4]

A avea relații intime cu soția în timpul perioadei ei menstruale

Allah Preaînaltul spune:

„Te întreabă despre (*împreunarea*) **cu femeile în timpul menstruației. Spune** (*o, Mohammed*): **«Acesta este un rău. Așadar, stați departe de femei în timpul menstruației și nu vă apropiați de ele până când nu se vor purifica** (*este vorba de interzicerea relațiilor intime în această perioadă*)! (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:222]

Astfel, bărbatului îi este interzis să întrețină relații intime cu soția sa până când perioada ei menstruală nu a ajuns la final și până când ea nu a efectuat baia rituală (*ghusl*). Allah Preaînțeleptul spune:

„(...) Iar dacă sunt pure (*este vorba de sfârșitul perioadei menstruale, urmată de baia rituală, ghusl*), **puteți veni la ele, așa cum v-a poruncit Allah** (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:222]

Natura respingătoare a acestui păcat este indicată prin intermediul cuvintelor Profetului lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!):

„Cel care are o relație intimă cu o femeie aflată în perioada ei menstruală, sau are o relație intimă cu o femeie prin anusul ei, sau

consultă un prezicător nu crede în ceea ce i-a fost revelat lui Mohammed.” (At-Tirmidhi, 1/243; clasificat *sahih* de către Al-Albani în *Sahih Al-Jāmi’*, 5918)

Cel care face aceasta din greșeală, iar nu în mod deliberat, nu trebuie să plătească niciun fel de ispășire, însă cel care face aceasta cu intenție, fiind profund conștient de ceea ce face, trebuie să plătească ispășirea, care, conform învățaților, este echivalentul unui dinar sau a unei jumătăți de dinar. Unii învățați spun că persoana poate alege suma ce urmează să fie plătită; alții spun că persoana care a avut o relație intimă cu soția la începutul perioadei ei menstruale, când cantitatea de sânge ce curge este mare, trebuie să plătească un dinar, iar dacă face aceasta la finalul perioadei ei menstruale, când cantitatea de sânge care curge este mai mică, trebuie să plătească o jumătate de dinar. În termeni moderni, un dinar este echivalentul a 25.4 grame de aur: aceasta sau suma echivalentă în banii curenți trebuie oferită drept caritate.

A avea relații intime cu soția prin anusul ei

Unii oameni perversi, care au o credință slabă, nu ezită atunci când vine vorba de a avea o relație intimă cu soția prin anusul ei (acel loc din care ies fecalele). Acest fapt constituie un păcat major, iar Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a blestemat pe cei care procedează astfel. Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Cel care a avut o relație intimă cu o femeie prin anusul ei este blestemat.” (Abu Dawud, clasificat *sahih* de către Al-Albani în *Sahih At-Targhib*)

Într-adevăr, Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Cel care are o relație intimă cu o femeie aflată în perioada ei menstruală, sau are o relație cu o femeie prin anusul ei, sau consultă un prezicător nu crede în ceea ce i-a fost revelat lui Mohammed.” (At-Tirmidhi, 1/243; clasificat *sahih* de către Al-Albani în *Sahih Al-Jāmi’*, 5918)

În ciuda faptului că există multe femei dreptcredincioase și sensibile care refuză să facă acest lucru, sunt mulți soți care își amenință soțiile cu divorțul dacă ele nu se supun. De asemenea, mulți soți le înșală pe soțiile lor dacă acestea sunt prea timide pentru a întreba un învățat referitor la acest fapt. Ei ajung să le spună că este un lucru permis, ajungând chiar să citeze în mod greșit versete din Nobilul Coran drept sprijin pentru pretinderea lor:

„Soțiile voastre sunt ogor pentru voi. Veniți la ogorul vostru când și cum voiți (...)” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 2:223]

Însă, este binecunoscut faptul că *Sunnah* explică Nobilul Coran, iar Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a afirmat că este permis să ai o relație intimă cu soția în orice mod dorit, apropiindu-te din față sau din spate, atât timp cât aceasta este întreținută în locul prin care se naște copilul (vaginul). Astfel, este evident faptul că anusul, locul din care sunt expulzate excrementele, nu este locul de unde se naște copilul.

Unul dintre motivele pentru care acest delict are loc este acela că mulți oameni încep ceea ce ar trebui să fie o viață maritală curată și clară cu o moștenire murdară, interzisă, *jāhili*, practici perverse sau amintiri pline de scene din filme desfrânate pentru care nu s-au căit în fața lui Allah.

În plus, este binecunoscut faptul că această practică este strict interzisă chiar dacă ambele părți o consimt. Consimțământul tacit al unei fapte interzise nu o transformă într-una permisă.

A nu le trata pe toate soțiile în mod drept

Una dintre chestiunile pe care Allah Preaînaltul le-a stabilit în Cartea Sa este cea referitoare la tratamentul cu dreptate al tuturor soțiilor. El, Preaînaltul și Preaslăvitul, spune:

„Nu veți putea să vă purtați întocmai la fel cu (toate) soațele, chiar dacă ați voi cu tot dinadinsul. Dar nu vă întoarceți cu totul (către vreuna dintre ele), lăsând-o (pe cealaltă) ca atârnată (ca suspendată între cer și pământ, ca și cum nu ar avea soț dar nu este

nici divorțată)! Însă dacă îndreptați aceasta și vă temeți, Allah este Ghafūr (Prea Iertător), Rahīm (Prea Îndurător).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:129]

Dreptatea care se cere în acest caz face referire la o împărțire în mod just a nopților petrecute alături de fiecare dintre ele și la oferirea drepturilor aferente fiecărei soții în ceea ce privește cheltuielile sale, așa cum sunt cele pentru îmbrăcăminte. Acest fapt nu se referă la emoții sau dragoste, pentru că o persoană nu poate avea un control precis asupra propriilor sentimente. Însă, este știut faptul că unii bărbații care au căsătorii multiple ajung să o favorizeze pe una dintre soții în detrimentul celorlalte, petrecând mai mult timp cu una decât cu celelalte sau cheltuind mai mult pentru una dintre ele în timp ce le ignoră pe celelalte. Acest fapt este strict interzis, iar persoana care procedează astfel va veni în Ziua Judecății în condiția descrisă de către Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) în *hadith*-ul relatat de către Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!):

„Cel care are două soții și o favorizează pe una dintre ele va veni în Ziua Judecății cu jumătate (partea dreaptă sau stângă) din corpul său înclinată și paralizată.” (An-Nasa’i, Ahmad și Ibn Majah, clasificat *sahih* de către Al-Albani în *Sahih Al-Jāmi’*, 6491)

A rămâne singur cu o femeie pentru care nu ești mahram

Șeitan (Satana) este întotdeauna dornic să tenteze oamenii și să îi determine să comită fapte strict interzise. Din acest motiv, Allah Preaînaltul spune:

„O, voi cei care credeți! Nu urmați pașii lui Șeitan! Aceluia care urmează pașii lui Șeitan el îi poruncește ticăloșia și lucrul oprit (...).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 24:21]

Șeitan aleargă prin venele oamenilor asemenea sângelui, iar una dintre modalitățile prin care îi convinge să comită fapte indecente este prin conducerea unui bărbat la a rămâne singur cu o femeie pentru care nu este *mahram*. Islamul blochează această cale prin interzicerea unei

astfel de conduite, după cum a spus Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!):

„(...) Nu este un bărbat singur cu o femeie fără ca Șeitan să fie al treilea (...)” (At-Tirmidhi, 3/474; a se vedea, de asemenea, *Mishkāt Al-Masābih*, 3118)

Ibn ‘Omar (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„(...) După această zi, niciun bărbat nu trebuie să intre în secret în casa unei femei al cărei soț este absent decât dacă o altă persoană sau două se află alături de el.” (Muslim)

Astfel, este strict interzis ca un bărbat să se afle singur cu o femeie față de care nu este *mahram* într-un loc, fie că este vorba de o casă, o cameră sau o mașină, chiar dacă este vorba despre soția fratelui său sau o servitoare. În mod similar, o femeie nu trebuie să fie singură cu un doctor bărbat, spre exemplu.

Multe persoane nu sunt atente față de această chestiune, fie pentru că au o mare încredere în ele însele, fie din alt motiv, fapt care conduce la multe fapte indecente sau la anumiți pași ce pot conduce la acestea, ducând, într-un final, la tragedia genealogiei confuze și la nașteri nelegitime.

A da mâna cu o femeie pentru care bărbatul nu este *mahram*

Acesta este unul dintre cazurile în care tradițiile sociale incorecte au prevalat în fața Legilor lui Allah Preaînțeleptul, mergând până într-acolo încât, dacă încerci să vorbești cu oamenii și să le oferi dovada care atestă faptul că această acțiune este greșită, ei te vor acuza spunându-ți că ești înapoiat, că ai un complex, că încerci să rupi legăturile de familie sau că te îndoiești de intențiile lor bune etc. În societățile în care trăim, a da mâna cu verișoarele, soțiile fraților sau ale unchilor este mult mai ușor decât a bea apă. Însă, dacă vom analiza acest comportament în mod corect, vom înțelege seriozitatea acestei chestiuni.

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Pentru unul dintre voi este mai bine să i se bată un cui în cap decât să atingă o femeie care nu îi este permisă.” (At-Tabarani, 20/212, clasificat *sahih* de către Al-Albani în *Sahih Al-Jāmi'*, 4921)

Nu există nicio îndoială asupra faptului că această acțiune este un act de *zinā* (adulter), iar Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a întărit aceasta spunând:

„Ochii pot comite adulter, mâinile pot comite adulter, picioarele pot comite adulter și părțile private pot comite adulter.” (Ahmad, 1/412, clasificat *sahih* de către Al-Albani în *Sahih Al-Jāmi'*, 4126)

Există cineva cu o inimă mai pură decât cea a lui Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)?! El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) este cel care a spus:

„Cu adevărat, eu nu dau mâna cu femeile (străine de mine).” (An-Nasa'i și Ibn Majah, clasificat *sahih* de către Al-Albani în *Sahih Al-Jāmi'*, 2513)

De asemenea, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Nu ating mâinile femeilor.” (At-Tabarani în *Al-Kabir*, 24/342, clasificat *sahih* de către Al-Albani în *Sahih Al-Jāmi'*, 7054)

‘Aishah (Allah să fie mulțumit de ea!) a relatat:

„(Jur) pe Allah că mâna Mesagerului lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu a atins niciodată mâna unei femei (pentru care nu era *mahram*). El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) primea *bai'ah* (legământul de credință) de la ele doar în mod verbal.” (Muslim)

Fie ca acei bărbați care le amenință cu divorțul pe soțiile lor evlavioase dacă refuză să dea mâna cu frații lor să aibă teamă de Allah Cel Atotputernic!

În plus, trebuie să fim conștienți de faptul că plasarea unei bariere, așa cum este o bucată de material, între mâna bărbatului și cea a femeii

pentru care acesta nu este *mahram* nu are niciun fel de rost, deoarece acțiunea de a da mâna cu o femeie pentru care bărbatul nu este *mahram* continuă să fie *harām* (interzisă) în această situație.

O femeie care poartă parfum atunci când trece pe lângă bărbații care nu îi sunt *mahram*

Această practică este extrem de răspândită astăzi, în ciuda avertismentului aspru al Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), care a spus:

„Orice femeie care se parfumează și merge, apoi, între oameni, pentru ca aceștia să îi simtă parfumul, este adulteră.” (Ahmad și An-Nasa’i, clasificat *sahih* de către Al-Albani în *Sahih Al-Jāmi’*, 105)

Unele femei nu au grijă de acest aspect, pe care nu îl iau în serios, mai ales atunci când vine vorba de a se afla în fața șoferilor lor, a comercianților, a portarilor de la școală etc., în ciuda faptului că *Shari‘ah* (Legea islamică) afirmă cu strictețe faptul că femeile care se parfumează trebuie să se spele apoi asemenea celor care se află în starea de *janābah* (impuritate majoră, care necesită îmbăiere totală – *ghusl*) în momentul în care merg la moschee.

Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Orice femeie care se parfumează și merge apoi la moschee, pentru ca parfumul său să poată fi simțit, (să știe că) rugăciunile sale nu îi vor fi acceptate până când nu efectuează *ghusl* asemeni celui efectuat atunci când se află în stare de *janābah*.” (Al-Bazar; clasificat *sahih* de către Al-Albani în *Sahih Al-Jāmi’*, 2703)

Ne plângem lui Allah Preaînaltul și Preaslăvitul cu privire la mirosul de *bukhur* și ‘*oud* (tipuri de parfumuri arăbești) care se poate simți la nunți și la petrecerile de femei înainte ca bărbații să plece; și de folosirea unor parfumuri extrem de puternice folosite în piețe, mijloace de transport și la întâlnirile mixte din moschee, chiar și în timpul nopților din luna Ramadan. Îi cerem lui Allah Preaînaltul să nu îi

disprețuiască și să nu îi pedepsească pe bărbații și femeile dreptcredincioase pentru faptele unor femei și bărbați nechibzuți! Fie ca Allah să ne călăuzească pe Călea Sa Cea Dreaptă!

Călătoria femeii fără a fi însoțită de un *mahram*

Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Femeii care crede în Allah și în Ziua de Apoi nu îi este permis să întreprindă o călătorie de o zi decât dacă este însoțită de un *mahram*.” (Muslim)

În momentul în care o femeie călătorește fără a fi însoțită de un *mahram*, ea îi încurajează pe oamenii imorali să profite de ea din cauza propriei slăbiciuni și, în cel mai fericit caz, onoarea ei va fi atinsă.

Interzicerea amintită se aplică, de asemenea, femeii care călătorește cu avionul, chiar dacă, așa cum se pretinde cel mai adesea, un bărbat *mahram* o vede în momentul în care decolează și un alt bărbat *mahram* o așteaptă la destinație. Cine va sta alături de ea pe timpul călătoriei? Ce anume se va întâmpla dacă vor exista probleme tehnice ce vor devia avionul spre alt aeroport sau zborul are o întârziere? Ce se întâmplă dacă...? Sunt mult prea multe povești ale unor lucruri care au mers prost.

Pentru ca o persoană să fie considerată a fi *mahram*, ea trebuie să îndeplinească patru condiții:

1. să fie musulmană;
2. să fie trecută de vârsta pubertății;
3. să fie sănătoasă din punct de vedere mintal;
4. să fie bărbat.

Abu Sa‘id Al-Khudri (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah să fie asupra sa!) a spus:

„Femeii care crede în Allah și în Ziua de Apoi nu îi este permis să întreprindă o călătorie care se întinde pe o durată de trei zile sau mai mult de atât decât dacă este însoțită de tatăl, fiul, soțul sau fratele ei, sau oricare altă persoană *mahram*.” (Muslim)

A privi în mod deliberat spre o femeie față de care nu ești *mahram*

Allah Preaînaltul spune:

„**Spune dreptcredincioșilor să-și plece privirile lor** (*de la cele care le sunt interzise*) **și să-și păzească părțile intime** (*de la a comite acte sexuale ilicite*)! **Aceasta este mai curat pentru ei. Cu adevărat, Allah este *Khabīr*** (*Atoateștiutor*) **a ceea ce fac ei.**” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 24:30]

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„**(...) Adulterul ochiului este privitul (la ceva ce este interzis să fie privit) (...)**” (Al-Bukhari în *Fath Al-Bāri*, 11/26)

Privitul cu un scop legitim este excepția de la această regulă, așa cum este privitul la o femeie cu care bărbatul dorește să se căsătorească sau al unui doctor care își examinează pacienta din motive medicale etc.

În mod similar, femeilor le este interzis să privească la bărbații care nu le sunt *mahram*, după cum spune Allah Preaînaltul:

„**Și spune dreptcredincioaselor să-și plece privirile lor** (*de la cele care le sunt interzise*) **și să-și păzească părțile intime** (*de la a comite acte sexuale ilicite*) **(...)**” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 24:31]

În plus, bărbaților le este interzis să privească cu dorință la un bărbat căruia încă nu i-a crescut păr pe față sau la unul cu un chip

frumos. De asemenea, ei nu pot privi la ‘*awrah*’ altor bărbați, iar femeile nu pot privi la ‘*awrah*’⁴ altor femei.

Dacă este interzis privitul la ceva, atunci este interzisă și atingerea acelui lucru, chiar și pe deasupra hainelor. Una dintre modalitățile prin care Șeitan (Satana) îi amăgește pe oameni este prin a îi face să creadă că nu este nimic greșit în a privi imaginile din reviste sau filme, pentru că tot ceea ce văd nu este „real”. Însă, chiar și asemenea imagini pot cauza atât de multe probleme prin provocarea dorințelor.

A vedea o femeie din familie purtându-se într-un mod imoral și a păstra tăcerea

Ibn ‘Omar (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Profetul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Sunt trei persoane pe care Allah le va priva de Paradis: o persoană consumatoare de substanțe amețitoare, o persoană care este neascultătoare față de părinții săi și o persoană care acceptă purtarea imorală din partea familiei sale.” (Ahmad, clasificat *sahih* de către Al-Albani în *Sahih Al-Jāmi’*, 3047)

Unul dintre numeroasele exemple din zilele noastre este cea a bărbaților care devin orbi în momentul în care ficele sau soțiile lor contactează bărbați ce nu le sunt *mahram*, conversând cu aceștia într-un mod care poate fi descris drept „romantic”, sau acceptă ca una dintre femeile din familia lor să fie singure cu un bărbat care nu le este *mahram*, sau le permite să fie singure cu un șofer sau alt angajat, sau le lasă să iasă afară fără a avea un *hijāb* corespunzător, fapt pentru care oricine le poate privi, sau să aducă acasă reviste și filme imorale.

A rosti afirmații false cu privire la genealogia cuiva sau negarea propriului copil

⁴ Pentru băiatul care a trecut de vârsta de 10 ani, ‘*awrah*’ este de la buric până la genunchi, iar pentru femeia care a trecut de pubertate, ‘*awrah*’ este întregul său corp, cu excepția mâinilor și a feței. (n. tr.)

Conform *Shari'ei* (Legii), unui musulman îi este interzis să pretindă că îi aparține oricui altcuiva decât tatălui său ori că aparține unei familii din care el nu face parte. Unii oameni procedează astfel din dorința de a obține anumite câștiguri materiale, ba chiar pot obține o anumită documentație care să „confirme” identitatea lor falsă în mod oficial. Alții pot proceda astfel din cauza urii pe care o simt față de tații lor ce i-au abandonat atunci când erau copii. Însă, toate acestea sunt *harām* (interzise) și pot conduce la un haos total, precum și la coruperea anumitor câmpuri sociale, precum cunoașterea persoanelor care îi sunt *mahram*, în domeniul căsătoriei, al moștenirii etc.

Sa'd și Abu Bakrah (Allah să fie mulțumit de ei!) au relatat că Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Paradisul îi va fi interzis celui care pretinde în mod intenționat că îi aparține altcuiva decât tatălui său, știind că acela nu este tatăl său.” (Al-Bukhari, a se vedea *Fath Al-Bāri*, 8/45)

De asemenea, este interzisă schimbarea genealogiei sau pretinderea în mod fals a fi descendentul unei persoane.

Există persoane care, atunci când vor să se certe cu soțiile lor, folosesc argumente mârșave și le acuză de un comportament indecent și imoral negându-și propriul copil, fără a avea vreo dovadă în acest sens și în ciuda faptului că acel copil s-a născut „în propriul lor pat” (adică acesta este în mod cert propriul copil, nu al altuia). Apoi, există și reversul medaliei, în sensul că sunt unele femei care trădează încrederea propriului soț și rămân însărcinate cu un alt bărbat, pretinzând că acel copil îi aparține soțului.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a proferat o avertizare aspră împotriva unui astfel de comportament. Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că, atunci când versetul *al-mulā'anah* [versetul 7 din *Surat An-Nūr*: **„Și o a cincea (mărturie cu jurământ) ca Blestemul lui Allah să cadă asupra lui, dacă el este dintre cei care mint.”**] a fost revelat, Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Orice femeie care îi aduce familiei sale pe cineva care nu îi aparține nu are nimic de-a face cu Allah (adică să nu se aștepte la

Mila lui Allah), iar Allah nu o va primi în Paradisul Său. Allah Preaînaltul Se va ascunde pe Sine de orice bărbat care își neagă copilul atunci când se uită la el și îl va face de rușine în prezența tuturor creaturilor, de la prima până la ultima.” (Abu Dawud, 2/695; a se vedea, de asemenea, *Mishkāt Al-Masābih*, 3316)

Folosirea *riba* (cametei sau a dobânzilor)

În Nobilul Coran, Allah Preaînaltul spune ca El nu declară război nimănui, cu excepția oamenilor care au de a face cu *riba*:

„O, voi, cei care credeți! Fiți cu frică de Allah și lipsiți-vă de restul de camătă (la care aveai dreptul înainte de islam) ce v-a mai rămas (la oameni), dacă sunteți (cu adevărat) credincioși! ~ Dacă nu o veți face, vi se vestește război din partea lui Allah și a Trimisului Său (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:278-279]

Acest verset este suficient pentru a explica aversiunea lui Allah Preaînaltul și Preaslăvitul față de această faptă.

Se poate observa cu ușurință gradul de devastare, atât la nivel individual, cât și la nivel internațional, cauzată de folosirea ribei, așa cum sunt falimentul, recesiunea, stagnarea economică, imposibilitatea de a înapoia datoriile, rata mare de șomeri, colapsul multor companii și instituții etc. Truda zilnică a devenit o străduință fără sfârșit de a plăti dobânzile sau împrumuturile, iar societățile au devenit structuri de clasă, în care marile bogății se află în mâinile câtorva oameni. Poate că toate acestea nu sunt nimic altceva decât manifestări ale războiului cu care Allah Preaînaltul i-a amenințat pe cei care folosesc *riba*.

Cel care are ceva de-a face cu *riba*, fie că este vorba de părțile principale implicate în aceasta sau de un mijlocitor sau intermediar, a fost blestemat de către Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Jābir (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a blestemat **„pe cel care acceptă camăta și pe cel care o oferă, pe cel care o înregistrează și pe cei doi martori, spunând: «Ei sunt toți la fel.»” (Muslim)**

Pe baza acestor cuvinte, este interzis să efectuezi o muncă ce implică scrierea contractelor privind camăta și condițiile acestora, plata și primirea ribei, depozitarea sau păzirea acesteia. Astfel, este total interzisă implicarea directă sau indirectă în folosirea ribei în orice fel, modalitate sau formă.

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a explicat urâtenia acestui păcat major. ‘Abd Allah ibn Mas’ud (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Există șaptezeci și trei de tipuri de *riba*, cel mai mic dintre acestea fiind la fel de dezgustător ca un bărbat care întreține relații intime cu propria mamă, iar cel mai rău dintre acestea fiind (la fel ca) (încălcarea) onoarei și a sanctității unui musulman.” (Al-Hakim în *Al-Mustadrak*, 2/37, clasificat *sahih* de către Al-Albani în *Sahih Al-Jāmi’*, 3533)

‘Abd Allah ibn Hanzalah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„A consuma în mod conștient un dirham din *riba* este mai rău pentru o persoană decât comiterea a treizeci și șase de acte de adulter.” (Ahmad, 5/255, clasificat *sahih* de către Al-Albani în *Sahih Al-Jāmi’*, 3375)

Interzicerea ribei nu se aplică, așa cum cred unii oameni, doar înțelegerilor dintre cel bogat și cel sărac, ci este o interdicere generală care se aplică fiecărei persoane și situații. Câți oameni bogați și mari oameni de afaceri au devenit faliți din cauza ribei! Cel mai mic rău pe care *riba* îl face este faptul că distruge binecuvântarea (*barakah*) banilor, chiar dacă averea persoanei care o comite este mare. Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Chiar dacă *riba* crește un lucru, consecințele sale vor conduce la pierderi.” (Ahmad, clasificat *sahih* de către Al-Albani în *Sahih Al-Jāmi’*, 3542)

Acest fapt nu se referă la cantitatea crescută sau scăzută de *riba*; orice fel de *riba* este interzisă, iar cel care are de-a face cu aceasta va fi

ridicat în Ziua Judecății asemenea celui care se ridică bătut de Șeitan, fiind afectat din acest motiv de nebunie și epilepsie.

În ciuda enormității acestui păcat, Allah Preamilostivul ne-a spus să ne căim și ne-a explicat modalitatea prin care putem face acest lucru:

„(...) Însă dacă vă veți căi, veți avea banii voștri (mai puțin camăta). Nu nedreptățiți (prin cererea a mai mult decât dețineți voi înainte) și nu veți fi nedreptățiți!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:279]

Aceasta este chintesența dreptății!

Credinciosul trebuie să disprețuiască acest păcat major și să simtă aversiune față de el, chiar dacă își pune banii în bănci ce lucrează cu dobânzi pentru că nu are nicio altă cale și se teme că banii săi ar putea să se piardă sau să îi fie furați în caz contrar. El trebuie să simtă că a fost forțat de necesitate să acționeze în acest fel, asemenea celui care se hrănește cu carnea animalului mort sau chiar mai rău decât atât. În același timp, el trebuie să caute Iertarea lui Allah Prea Îndurătorul și să încerce să găsească o alternativă, dacă aceasta este posibilă. În plus, nu îi este permis să întrebe banca despre dobândă, iar dacă aceasta o depozitează în contul său, atunci el trebuie să scape de ea în orice mod posibil care îi este permis. Acești bani nu pot fi considerați a fi *sadāqah* (caritate), deoarece Allah este Pur și acceptă doar ceea ce este pur. Credinciosul nu poate beneficia de acești bani, folosindu-i pentru a achiziționa mâncare, lichide pentru băut, haine, pentru transport sau locuință. De asemenea, el nu poate folosi acești bani pentru a își duce la îndeplinire obligațiile, precum cheltuirea pentru nevoile soției sale, ale copiilor sau ale părinților; sau pentru a se achita de *zakāh* (caritatea anuală obligatorie) sau alte taxe; sau pentru a se apăra în cadrul unui proces. Mai degrabă, el trebuie doar să scape de această sumă de teama Mâniei lui Allah Cel Atotputernic.

Ascunderea defectelor unui produs la momentul vânzării sale

Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat:

„Odată, Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a trecut pe lângă o grămadă de mâncare (porumb). El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și-a trecut mâna prin aceasta (grămada de mâncare), iar degetele sale s-au umezit. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a întrebat pe proprietarul grămezii de mâncare (porumb): «Ce este aceasta?» El (proprietarul) i-a răspuns: «O, Mesager al lui Allah, aceasta a fost umezită de ploaie.» El (Profetul – pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a spus: «De ce nu ai plasat aceasta (partea umedă a porumbului) deasupra, astfel încât oamenii să o poată observa? Cel care înșală nu este unul dintre ai mei (nu este dintre adepții mei).» (Muslim)

În zilele noastre, sunt mulți comercianți care nu au frică de Allah Preaînaltul și încearcă să ascundă defectele mărfii lor împachetând-o în plastic, sau punând produsele defecte în partea inferioară a cutiei sau altele asemenea pentru a face marfa să arate bine, sau ascunzând zgomotele motoarelor, fapt care ar putea indica o anumită defecțiune, ceea ce conduce la uzarea rapidă a produsului în momentul în care cumpărătorul îl duce acasă.

Alți negustori au obiceiul de a schimba data care indică termenul de valabilitate sau îl oprește pe cumpărător de la examinarea sau încercarea unui produs. Mulți dintre cei care vând mașini sau alte tipuri de echipamente nu indică defecțiunile acestora. Toate acestea sunt interzise, după cum a spus Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!):

„Musulmanul este fratele altui musulman, fapt pentru care unui musulman nu îi este permis să îi vândă fratelui său bunuri care au un defect fără a îi indica acest lucru.” (Ibn Majah, clasificat *sahih* de către Al-Albani în *Sahih Al-Jāmi*, 6705)

Unii comercianți ajung să creadă chiar că responsabilitatea lor se termină în momentul în care le spun cumpărătorilor lor în cadrul unei licitații: „*Vând o bucată de metal, vând o bucată de metal...*” Aceasta este o vânzare în care nu există niciun fel de binecuvântare, după cum a spus Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!):

„Ambele părți dintr-o tranzacție (vânzătorul și cumpărătorul) au dreptul să păstreze sau să returneze bunurile atât timp cât ei nu s-au despărțit; și dacă ambele părți spun adevărul și descriu defectele și calitățile bunurilor, tranzacția lor va fi binecuvântată, însă, în cazul în care spun minciuni sau ascund ceva, tranzacția lor va fi lipsită de orice binecuvântare.” (Al-Bukhari, a se vedea *Fath Al-Bāri*, 4/328)

Creșterea artificială a prețurilor

Acest fapt se referă la practica ridicării în mod artificial al prețului fără a avea intenția de a cumpăra, doar cu scopul de a îi înșela pe ceilalți cumpărători, pentru a îi determina astfel să ofere un preț mai mare decât ar fi vrut inițial. Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„(...) Nu practicați *najsh* (creșterea artificială a prețurilor)! (...)” (Al-Bukhari în *Fath Al-Bāri*, 10/484)

Fără îndoială, aceasta este o formă de înșelăciune, iar Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Fățarnicia și înșelătoria vor ajunge în Iad.” (Al-Baiyhaqi, clasificat *sahih* de către Al-Albani în *As-Silsilat wa-s-Sahihah*, 1057)

În cadrul unor licitații sau în saloanele de vânzare a mașinilor, unii vânzători câștigă venituri murdare și interzise din cauza a multor lucruri interzise pe care le fac, precum conspirarea pentru creșterea în mod artificial a prețurilor sau înșelarea cumpărătorilor; sau scăderea prețului pentru unul dintre produsele lor; sau pretinzând în mod fals că sunt clienți și crescând prețurile la licitații pentru a amăgi și a înșela.

Negoțul efectuat după cea de a doua chemare la rugăciune din ziua de vineri

Allah Preaînaltul spune:

„O, voi, cei care credeți (*musulmani*)! Atunci când chemarea la rugăciune este făcută în ziua de vineri (*Salāt Al-Jumu'ah*), grăbiți-vă

să faceți *dhikr* Allah (să ascultați predica ce se ține vinerea - *khutbah* - și să vă rugați) și lăsați negoțul (și orice altă activitate pe care o faceți). Aceasta este mai bine pentru voi, numai dacă voi ați ști!”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 62:9]

Unii oameni continuă să facă negoț în propriile magazine și în fața moscheii chiar și după ce au auzit cea de a doua chemare la rugăciune. Chiar și cei care cumpără de la ei împărtășesc cu aceștia o parte din vină, chiar dacă ei cumpără doar un *siwak*. Conform învățătorilor, această vânzare nu este validă. Mai mult decât atât, unii proprietari de restaurante, brutării sau fabrici își forțează angajații să lucreze în momentul rugăciunii de vineri, însă chiar dacă acest fapt ajută la o creștere aparentă a câștigurilor, nu le va aduce decât pierderi în realitate. Angajatul este obligat să se comporte conform învățăturilor Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), care a spus;

„(...) Nu există supunere față de o altă ființă creată dacă aceasta implică neascultare față de Allah.” (Ahmad, 1/129; Ahmad Shākir a spus: *isnād*-ul său este sahih, nr. 1065)

Jocurile de noroc

Allah Preaînaltul spune:

„O, voi cei care credeți! Vinul (și, prin analogie, toate băuturile alcoolice), jocul de noroc, *al-ansāb* (pietrele ridicate pentru sacrificarea idolilor etc.) și *al-azlām* (săgețile folosite pentru prezicere, pentru noroc sau pentru luarea unei decizii) sunt numai murdăriile din lucrătura lui Șeitan. Deci feriți-vă (cu strășnicie) de ele ca să izbândiți!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:90]

Jocurile de noroc constituiau o practică comună în timpul *Jahiliyyei* (perioada ignoranței de dinainte de apariția islamului) sub una dintre cele mai binecunoscute forme: zece oameni cumpărau o cămilă, fiecare oferind o sumă egală, după care, ei obișnuiau să arunce niște săgeți – o formă de tragere la sorți. Șapte dintre aceștia câștigau o parte inegală din animal, iar trei rămâneau cu mâinile goale.

Astăzi, există nenumărate forme de jocuri de noroc, printre care se numără următoarele:

❖ loteriile și tombolarele, în cadrul cărora oamenii plătesc anumite sume pentru a cumpăra numere. Apoi, numerele sunt extrase pentru primul premiu, al doilea premiu și așa mai departe pentru o varietate de premii. Această acțiune este *harām* (interzisă), chiar și atunci când se petrece într-un scop caritabil.

❖ cumpărarea unui produs care conține ceva necunoscut sau plățirea unei anumite sume pentru un număr care este mai apoi extras, fapt care va decide cine și ce primește.

❖ o altă formă de joc de noroc este asigurarea, așa cum sunt asigurarea de viață, cea pentru mașină, cea pentru un anumit produs, cea împotriva focului sau a hoților, asigurările terțe, asigurările complete etc. Există nenumărate forme de asigurare, mergând până într-acolo încât cântăreții își asigură până și propriile voci!

Toate cele menționate mai sus sunt forme ale jocului de noroc.

În zilele noastre, există chiar și cluburi care sunt dedicate în mod exclusiv jocurilor de noroc, în care există așa numitele „mese verzi” (ruletele) doar pentru ca oamenii să comită acest păcat.

O altă formă de joc de noroc este reprezentată de parierea pe un anumit cal în cadrul unei curse sau în alte sporturi, aparatele de fructe și toate cele care există în centrele de divertisment sau competițiile în care învingătorii câștigă diverse premii aleatorii. Toate acestea au fost afirmate de către un grup de învățați.

Hoția

Allah Preaînaltul spune:

„Cât despre hoț și hoasă, tăiați-le lor mâinile (de la încheietura pumnului), ca răsplată pentru ceea ce au dobândit (prin furt) și ca pedeapsă de la Allah (fiind hotărâtă de Allah, pedeapsa pentru furt nu poate fi anulată prin iertarea dată de victima furtului), căci Allah este ‘Azīz (Invincibil, Atotputernic), Hakīm (Preaînțelept).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:38]

Una dintre cele mai urâte forme ale acestui păcat este hoția practică de către pelerinii care vin la *Hajj* și *'Umrah* la Casa Străveche a lui Allah. Acest tip de hoț nu are niciun fel de respect față de limitele stabilite de către Allah Cel Atotputernic în cea mai bună regiune de pe Pământ și în preajma Casei Lui. În relatarea cu privire la *salât-ul kusuf* (rugăciunea pentru eclipsă), ni se spune că Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a zis:

„(...) Iadul a fost adus aproape de mine și atunci m-ați văzut dându-mă înapoi, pentru că mi-a fost teamă că mă va atinge căldura lui. Acolo, l-am văzut pe proprietarul toiagului curbat care își târa intestinele în foc, iar el obișnuia să fure lucrurile (ce le aparțineau) pelerinilor cu toiagul său curbat. Dacă el (proprietarul lucrurilor) ar fi observat (furtul), atunci el (proprietarul toiagului) ar fi spus: «Acesta s-a prins (în mod accidental) de toiagul meu curbat.», însă, dacă el nu observa, atunci proprietarul toiagului ar fi luat acel lucru (...)» (Muslim)

O altă formă urâtă de hoție este furtul din banii publici. Unii dintre cei care practică acest fapt vor spune: „*Facem numai ceea ce fac și alții.*” Ei nu înțeleg că acțiunea pe care o comit este în mod efectiv furt de la toți musulmanii, pentru că banii publici le aparțin tuturor. Imitarea celor care nu au frică de Allah Preaînaltul nu este o scuză.

Unii fură din averea necredincioșilor mergând pe considerentul că aceștia sunt necredincioși, dar acest fapt este greșit. Singura avere a necredincioșilor care ne este permisă este cea de la aceia care se luptă în mod activ cu musulmanii, iar acest fapt nu se aplică fiecărui nemusulman în parte, în mod individual sau colectiv.

O altă formă de hoție este cea din buzunare, adică a fura din portofelul unei persoane fără ca aceasta să observe. Unii oameni intră în casele oamenilor ca vizitatori, după care fură de la ei; alții fură din gețile oaspeților lor. Unii, inclusiv femeile, merg într-un magazin și ascund lucrurile în propriile geți sau chiar le ascund sub haine; alții cred că dacă fură un lucru mic sau ieftin acest lucru nu va avea consecințe, însă Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Allah îl blestemă pe hoțul care fură un ou (sau un coif), faptă pentru care trebuie să îi fie tăiată mâna, sau care fură o rochie, faptă pentru care trebuie să i se taie mâna.” (Al-Bukhari, a se vedea *Fath Al-Bāri*, 12/81)

Cel care fură un lucru trebuie mai întâi să se căiască în fața lui Allah Preaînaltul, apoi să returneze obiectul furat proprietarului de drept, fie că face aceasta în mod deschis sau în secret, în persoană sau prin intermediul unei terțe părți. Dacă nu reușește să îl găsească pe proprietarul de drept sau pe moștenitorii săi după ce a depus mult efort, atunci hoțul trebuie să ofere acel lucru drept caritate, cu intenția ca răsplata pentru aceasta să îi fie oferită proprietarului de drept.

A oferi sau a accepta mită

Oferirea de mită unui *qādi* sau judecător pentru a îl determina să închidă ochii în fața adevărului sau să facă o afirmație falsă este un păcat, deoarece conduce la opresiune sau la nedreptate pentru persoana îndreptățită și la răspândirea corupției. Allah Preaînaltul spune:

„Nu vă luați unii altora averile pe nedrept și nu-i ademeniți cu ele pe judecători, ca să mâncați o parte din averile oamenilor pe nedrept și cu bună știință.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:188]

Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat:

„Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a blestemat pe cel care oferă mită și pe cel care acceptă mită pentru a influența un judecător.” (Ahmad, 2/387; clasificat *sahih* de către Al-Albani în *Sahih Al-Jāmi*, 5069)

Cu toate acestea, atunci când nu există nicio altă cale pentru a afla adevărul sau pentru a preveni nedreptatea, plățile efectuate în acest sens nu sunt vizate de avertismentul de mai sus.

Mita este extrem de răspândită astăzi, mergând până într-acolo încât, pentru unii muncitori, aceasta devine o sursă de venit mult mai mare decât este salariul normal. Unele companii chiar includ mita ca factor în bugetele lor, sub o multitudine de titluri, iar unele afaceri nu

pot începe și nu se pot sfârși fără plata mitei. În acest fel, săracilor li se provoacă mult rău și multe protecții sunt distruse din cauza mitei.

Mita este o cauză a corupției prin care angajații acționează împotriva angajatorilor lor și, uneori, singura modalitate de a obține un anumit serviciu este prin plata unei anumite sume drept mită. Persoana care refuză să plătească aceasta va primi un serviciu de calitate inferioară sau întârziat, iar persoanele care au venit după ea și care au vrut să plătească mita, vor ajunge să fie servite înaintea ei.

Din cauza mitei, o sumă importantă de bani ce era destinată angajaților va ajunge în buzunarele reprezentanților de vânzări și ale celor responsabili cu achizițiile companiei. Nu este de mirare atunci că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a rugat ca Allah să îi lipsească pe cei implicați în oferirea sau primirea de mită de Îndurarea Sa. ‘Abd Allah ibn ‘Amr (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Blestemul lui Allah fie asupra celor care oferă mită și asupra celor care o acceptă!” (Ibn Majah, 2313; clasificat *sahih* de către Al-Albani în *Sahih Al-Jāmi’*, 5114)

Luarea terenurilor prin forță

Atunci când nu există teamă de Allah Preaînaltul, puterea și viclenia sunt un dezastru, pentru că acela care are aceste caracteristici le va folosi pentru a îi asupri pe alții prin metode precum smulgerea averilor oamenilor, inclusiv a pământurilor acestora. Pedepsa pentru o astfel de faptă este extrem de aspră. ‘Abd Allah ibn ‘Omar (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Pe cel care ia în stăpânire în mod nedrept o palmă de pământ care nu îi aparține, Allah îi va înconjura gâtul în Ziua Învierii cu șapte pământuri.” (Al-Bukhari, a se vedea *Fath Al-Bāri*, 5/103)

Ya'lā ibn Murrah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Celui care ia chiar și doar o palmă de pământ (de la altul) Allah îi va spune să sape până la adâncimea celui de al șaptelea pământ, după care acesta va fi pus în jurul gâtului său în Ziua Învierii până când Allah va termina să îi judece pe oameni.” (At-Tabarani, în *Al-Khabir*, 22/270; clasificat *sahih* de către Al-Albani în *Sahih Al-Jāmi'*, 9/27)

Aceasta include, de asemenea, schimbarea reperelor și a granițelor pentru a își mări terenul în detrimentul unui vecin, după cum este indicat în cuvintele Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), care a spus:

„(...) Allah l-a blestemat pe cel care schimbă marcatorii granițelor (pământului pe care îl dețin).” (Muslim, cu comentariu de la An-Nawawi, 13/141)

A accepta cadouri în schimbul mijlocirii

A avea o poziție înaltă în rândul oamenilor este una dintre Binecuvântările lui Allah față de robul Său dacă acesta este recunoscător, iar una dintre modalitățile prin care o persoană poate mulțumi pentru aceasta este prin utilizarea poziției sale spre beneficiul altor musulmani. Aceasta este o parte a semnificației generale a următorului *hadith*:

„(...) Oricare dintre voi este capabil să îi fie de ajutor fratelui său (musulman) trebuie să facă acest lucru.” (Muslim)

Persoana care se folosește de poziția sa spre beneficiul altora, prin evitarea nedreptății sau prin aducerea a ceva bun, fără a face vreun lucru ce implică *harām* (interzis) sau care încalcă drepturile altora, va fi răsplătită de către Allah Preaînaltul atât timp cât intenția sa este sinceră, după cum a spus Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!):

„Mijlociți și veți fi răsplătiți! (...)” (Abu Dawud și Al-Hakim, în culegerea sa *Al-Mustadrak ala As-Sahihain*; a se vedea, de asemenea, *Fath Al-Bāri*, 10/450; *Kitāb Al-Adab*, *Bāb ta’āwun al-mu’minin ba ’duhum ba’dan*)

Nu este permisă acceptarea a nimic în schimbul mijlocirii sau a medierii, iar dovada în acest sens poate fi găsită în *hadith*-ul relatat de către Abu Umāmah (Allah să fie mulțumit de el!), conform căruia Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Dacă vreunul dintre voi mijlocește pentru fratele său (musulman), apoi acesta din urmă vine la el cu un cadou, iar el îl acceptă, (să știe că) s-a apropiat de cea mai măreață ușă dintre ușile *riba*.” (Ahmad, 5/261; clasificat *sahih* de către Al-Albani în *Sahih Al-Jāmi’*, 6292)

Unii oameni le oferă altora oportunitatea de a beneficia de poziția lor în schimbul unor sume de bani, promițând ca, în schimbul ei, să ajute pe cineva să obțină o slujbă, să se transfere de la un birou la altul sau să ofere tratament pentru cel bolnav etc. Cea mai pertinentă opinie este aceea conform căreia acest schimb este *harām* (interzis), în conformitate cu *hadith*-ul de la Abu Umāmah (Allah să fie mulțumit de el!) menționat mai sus, a cărui semnificație aparentă este aceea că acceptarea unui asemenea cadou este ceva greșit, chiar dacă nu s-a făcut niciun fel de înțelegere în acest sens în prealabil. (Acestea sunt părți ale discursului lui ‘Abd Al-‘Azīz ibn Baz, Allah să aibă milă de el!)

Răsplata pe care cel care face bine o va primi în Ziua Judecății de la Allah Preamilostivul ar trebui să fie de ajuns. S-a relatat că un bărbat a venit la Al-Hasan ibn Sahl (Allah să aibă milă de el!), cerându-i să intervină pentru el într-o anumită chestiune, iar cel din urmă a făcut-o. După aceea, bărbatul a venit din nou, pentru a îi mulțumi. Atunci, Al-Hasan ibn Sahl (Allah să aibă milă de el!) i-a spus: „*De ce ne mulțumești? Credem că zakāt-ul se plătește pe poziția de rang în societate la fel cum se plătește pe avere.*” (Ibn Muflih, *Al-Ādāb Ash-Sharī‘ah*, 2/176)

Trebuie să subliniem aici faptul că există o diferență între a angaja pe cineva pentru a rezolva anumite acte juridice pentru tine și a plăti persoana apoi pentru serviciile oferite, fapt care are de a face cu

angajarea legitimă a cuiva pentru o muncă, și folosirea poziției sociale a cuiva pentru a mijloci în schimbul unor bani, fapt care este *harām* (interzis).

A angaja pe cineva și a beneficia de pe urma muncii sale, fără îi plăti apoi salariul pentru munca sa

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a încurajat plățirea grabnică a salariilor pentru munca efectuată de către angajați. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Dați-i muncitorului salariul lui înainte ca sudoarea să i se usuce!” (Ibn Majah, clasificat *sahih* de către Al-Albani în *Sahih Al-Jāmi'*, 1493)

O formă de opresiune sau de nedreptate extrem de comună în societățile musulmane este eșecul în a le oferi angajaților și musulmanilor drepturile lor. Aceasta capătă nenumărate forme ca, spre exemplu:

- negarea drepturilor angajatului în totalitate, caz în care angajatul nu are nicio dovadă a drepturilor sale. Poate că el și-a pierdut drepturile în această lume, însă nu le va pierde și în fața lui Allah Preaînaltul în Ziua Judecății. Așadar, opresorul care a cheltuit banii datorăți victimei va fi adus în față, iar victimei i se vor da câteva *hasanāt* în compensație (spre exemplu, unele dintre faptele bune ale opresorului îi vor fi date victimei sale în schimb). Dacă *hasanāt-ele* sale nu sunt de ajuns, unele dintre *sayi'āt* (păcatele, faptele rele) ale victimei sale îi vor fi adăugate opresorului, după care acesta din urmă va fi aruncat în lad.
- a nu îi oferi angajatului toate drepturile sale. Allah Preaînaltul spune: **„Vai de *al-mutaffifin* (acei vânzători care le oferă cumpărătorilor mai puțin decât trebuie ca greutate, cântărind cu cântare modificate sau altele asemenea, astfel încât îi înșală pe cumpărători)!”**

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 83:1] Un exemplu în acest sens este acțiunea unora dintre șefi, care își aduc muncitorii, luându-i din țările lor, cu un contract care le asigură plata unui anumit salariu. Odată ce oamenii au acceptat slujba și au început să muncească pentru el, șeful merge și schimbă contractele, modificându-le și stabilind un salariu mai mic decât cel asupra cărora conveniseră în prealabil. Angajații stau pentru că nu au de ales și nici nu au dovada propriilor drepturi; tot ceea ce aceștia pot face este să se plângă lui Allah Cel Atotputernic. Dacă angajatorul este musulman, iar angajații săi sunt nemusulmani, atunci această micșorare a salariilor este o modalitate de a îndepărta oamenii de la Calea cea Dreaptă, iar angajatorul va purta pe umerii săi acest păcat.

- a îl determina pe angajat să muncească în plus sau a îi lungi programul de muncă fără a îl plăti pentru că a stat peste program sau fără a îi oferi mai mult la salariul de bază.
- unii șefi întârzie plata salariilor și plătesc abia după ce angajații s-au străduit mult, s-au plâns, l-au urmărit și au prezentat cazul în instanță. Scopul acestor șefi este acela de a îl determina pe angajat să renunțe la pretinderea drepturilor sale salariale și să nu mai întrebe de acesta sau poate își doresc să investească această sumă, sau, pur și simplu, să împrumute această sumă cu dobândă. În acest timp, săracul angajat nu își poate cumpăra pâinea zilnică și nu poate trimite nimic acasă, la soția sa aflată în nevoie și la copiii săi, pentru care acesta a plecat peste hotare să muncească. Vai de acești opresori în Ziua Chinului! Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: **„Allah Preaînaltul spune: «Voi fi Adversarul a trei (categorii de) oameni în Ziua Învierii: al celui care promite ceva jurând Numele Meu și își încalcă promisiunea, al celui care vinde un om liber și cheltuiește banii primiți în schimbul lui și al celui care**

angajează un muncitor, de a cărui muncă profită din plin, însă nu îi plătește salariul său.»” (Al-Bukhari, a se vedea *Fath Al-Bāri*, 4/447)

A nu le oferi cadouri în mod egal tuturor copiilor

Unii oameni arată favoritism oferind cadouri doar unora dintre copii și neglijându-i pe ceilalți. Conform celei mai pertinente dintre opinii, a proceda astfel este *harām* (interzis), excepție făcând cazurile legitime în care se poate proceda astfel, așa cum sunt, spre exemplu, momentele în care unul dintre copii are o mai mare nevoie de un anumit lucru, din cauza faptului că este bolnav, sau are anumite datorii, sau a memorat întregul Coran, fapt pentru care este răsplătit, sau nu a reușit să își găsească un serviciu, sau are o familie mai numeroasă, sau este un student cu normă întreagă etc. În momentul în care un părinte îi oferă ceva unuia dintre copiii săi care se află în nevoie, el trebuie să aibă intenția de a îi oferi același lucru oricărui alt copil al său atunci când acesta se va afla în nevoie. Dovada generală pentru acest principiu poate fi observată în următorul verset:

„(...) Fiți dreți, căci aceasta este mai aproape de evlavie! (...)”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:8]

O dovadă specifică poate fi găsită în relatarea lui An-Nu'mān ibn Bashir (Allah să fie mulțumit de el!), al cărui tată a mers la Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și i-a spus:

„«I-am dat fiului meu un sclav de-al meu drept cadou.» Trimisul lui Allah (ﷺ) l-a întrebat: «I-ai oferit fiecărui copil al tău un cadou?» El a răspuns: «Nu.» Trimisul lui Allah (ﷺ) i-a spus: «Atunci ia-ți-l (cadoul) înapoi.»” (Al-Bukhari, a se vedea *Fath Al-Bāri*, 5/211)

În conformitate cu o altă relatare, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„(...) «Aveți teamă de Allah și fiți dreți cu copiii voștri!» Atunci tatăl meu s-a întors și a luat înapoi cadoul lui.»” (Al-Bukhari, a se vedea *Fath Al-Bāri*, 5/211)

În conformitate cu o a treia relatare, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„(...) Atunci nu îmi cereți să fiu martor, căci nu voi fi martor al nedreptății!” (Muslim)

Fiilor le pot fi oferite cadouri de două ori mai mult decât fiicelor, la fel ca în cazul moștenirii, conform imamului Ahmad, Allah să aibă milă de el! (Abu Dawud, *Masā'il Al-Imām Ahmad*, 204, iar imamul Ibn Al-Qayyim a explicat în detaliu acest aspect în notele sale).

Însă, există unele familii în care părinții nu au teamă de Allah Cel Atotputernic, iar favoritismul lor creează ură și gelozie între copii. Un tată îi poate oferi unui copil mai multe doar pentru că acesta seamănă cu unchiul său patern, sau mai puține unui alt copil pentru că acesta seamănă cu unchiul său matern, sau le poate oferi mai multe copiilor pe care îi are cu una dintre soții și mai puține copiilor pe care îi are cu o altă soție, sau poate să o trimită pe soția unuia dintre copii la o școală privată, fără a proceda în același fel cu soția altui copil. În cele din urmă, acest lucru se va întoarce împotriva sa, pentru că, în cele mai multe dintre cazuri, cel care este privat de drepturile sale în acest fel nu își va respecta tatăl și nici nu îl va trata cu bunătate în viitor. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a întrebat pe bărbatul care l-a favorizat pe unul dintre fiii săi:

„(...) Nu ți-ai dori ca toții copiii tăi să te respecte în mod egal? (...)” (Ahmad, 4/269; clasificat *sahih* de către Al-Albani în *Sahih Al-Jāmi'*, 1623)

A le cere oamenilor bani atunci când nu ai nevoie

Sahl ibn Al-Hanzaliyyah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„(...) «Cel care cerșește (de la oameni) în ciuda faptului că are de ajuns nu face altceva decât să ceară un spațiu mai mare în Focul Iadului.» Ei (cei prezenți) l-au întrebat: «O, Mesager al lui Allah, ce

înseamnă că are de ajuns?» El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a răspuns: «Înseamnă că are de ajuns pentru a mânca dimineața și seara.” (Abu Dawud, 2/281, clasificat *sahih* de către Al-Albani în *Sahih Al-Jāmi’*, 6280)

Ibn Mas’ud (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Cel care cere bani de la oameni în timp ce are de ajuns pentru el va veni în Ziua Judecății cu zgârieturi și răni pe fața sa.” (Ahmad, 1/388, clasificat *sahih* de către Al-Albani în *Sahih Al-Jāmi’*, 6255)

Unii cerșetori vin la moschei, întrerupând actele de adorare ale oamenilor cu plângerile lor. Unii dintre ei mint, aducând hârtii falsificate și spunând povești; alții își trimit membrii familiei la diferite moschei, după care se regroupează și merg împreună la alte moschei. Unii dintre aceștia pot fi cu adevărat înstăriți, într-o asemenea măsură care este cunoscută doar de Allah, iar în momentul în care mor, se află ceea ce au lăsat în urma lor. În același timp, sunt unii care cu adevărat se află în nevoie, însă oamenii nu știu aceasta și pot gândi că au suficient, deoarece sunt prea mândri pentru a cerși de la alții, iar pentru că nimeni nu le cunoaște situația, nici nu primesc vreo formă de caritate.

A cere un împrumut fără intenția de a îl plăti

Îndatoririle pe care o persoană le are față de altă persoană sunt extrem de importante în fața lui Allah Preaînaltul, mergând până într-acolo încât, dacă ea eșuează în ceea ce privește îndeplinirea îndatoririlor față de Allah, ea poate fi iertată, însă, atunci când vine vorba de drepturile datorate altor oameni, acestea trebuie îndeplinite înainte de sosirea Zilei în care dinarii și dirhamii nu vor fi de niciun folos și în care doar *hasanāt-ele* și *sayī’āt-ele* (faptele bune și rele) vor conta. Allah Preaînaltul spune:

„Cu adevărat, Allah vă poruncește să dați înapoi stăpânilor lor lucrurile încredințate! (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:58]

Una dintre cele mai răspândite probleme existente în societatea noastră este această abordare neglijentă a împrumuturilor. Unii oameni iau împrumuturi nu pentru o nevoie urgentă, ci pentru că își doresc să își extindă afacerea sau să țină pasul cu alte persoane prin cumpărarea de noi mașini sau mobilier sau alte obiecte de lux temporare, aparținând acestei vieți. De cele mai multe ori, acești oameni au ajuns să se înhame în confuzia planurilor de plată a ratelor, care sunt dubioase sau poate chiar *harām* (interzise).

O abordare neglijentă a împrumuturilor conduce la întârzierea plăților, care conduc apoi la pierderi sau ruină financiară pentru alții. Avertizându-ne cu privire la consecințele acestei fapte, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Celui care ia bani de la oameni cu intenția de a îi rambursa Allah îi va plăti înapoi (îl va răsplăti pentru aceasta), iar pe cel care cere banii cu scopul de a îi risipi Allah îl va distruge.” (Al-Bukhari, a se vedea *Fath Al-Bāri*, 5/54)

Oamenii obișnuiesc să considere chestiunea împrumuturilor ca fiind lipsită de importanță, însă, în fața lui Allah Cel Atotputernic, acest subiect reprezintă o chestiune importantă, atât de mult încât chiar și *shahid*-ul (martirului), cu răsplata sa măreață și cu statutul său înalt, nu este liber de consecințele datoriei. O dovadă în acest sens poate fi observată în următorul hadith:

„Subhan Allah (Slavă lui Allah!), ce avertisment sever mi-a fost revelat! (...) (Jur) Pe Cel în Mâna Căruia se află sufletul meu că, dacă un om ar fi ucis pe Calea lui Allah și apoi ar fi adus înapoi la viață, apoi ucis și adus înapoi la viață din nou, apoi ucis (pentru a treia oară) în timp ce are o datorie, acesta nu ar intra în Paradis până când datoria sa nu ar fi plătită!” (An-Nasa’i, a se vedea *Al-Mujtabā*, 7/314; clasificat *sahih* de către Al-Albani în *Sahih Al-Jāmi’*, 3594)

Așadar, vor fi acești risipitori descurajați de la o astfel de abordare neglijentă?!

A folosi avere *harām* (interzisă)

Persoanei care nu se teme de Allah Cel Atotputernic nu îi pasă cum își câștigă banii sau cum îi cheltuiește, singura sa preocupare fiind să își sporească soldul din bancă, chiar dacă aceasta se petrece prin căi interzise și necinstite, precum hoția, mituirea, extorcarea, înșelăciunea, vinderea de lucruri interzise, *riba* (camătă), consumarea averii orfanului, câștiguri obținute în urma unor activități interzise așa cum sunt ghicitul, modalitățile imorale sau cântatul, furând din averea altor musulmani sau din bunurile publice, luând banii oamenilor prin forță sau tactici de vânzare opresive, a cerși atunci când nu este nevoie etc. Apoi, din aceste câștiguri obținute în mod necinstit, ea cumpără mâncare, haine și mijloace de transport, sau își construiește sau închiriază o casă, pe care o mobilizează, sau își umple stomacul cu mâncare interzisă. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„(...) Orice carne care crește prin câștiguri necinstite merită cel mai mult să fie atinsă de Focul Iadului.” (At-Tabarani în *Al-Kabir*, 19/136, clasificat *sahih* de către Al-Albani în *Sahih Al-Jāmi’*, 4495)

În Ziua Judecății, fiecare persoană va fi întrebată cu privire la modul în care și-a câștigat banii și i-a cheltuit, iar atunci vor fi blesteme și pierderi. Orice persoană care încă mai are bani câștigați prin mijloace interzise trebuie să se grăbească să scape de ei; dacă aceștia aparțin oricui altcuiva, atunci trebuie să se grăbească să îi returneze și să ceară iertare înainte de a sosi ziua în care dinarii și dirhamii nu vor fi de niciun folos și în care doar *hasanāt-ele* și *sayī’āt-ele* (faptele bune și rele) vor conta.

A bea *khamr* (vin și, prin analogie, toate băuturile alcoolice) – chiar și doar o singură picătură

Allah Preaînaltul spune:

„(...) Vinul (și, prin analogie, toate băuturile alcoolice), jocul de noroc, *al-ansāb* (pietrele ridicate pentru sacrificarea idolilor etc.) și *al-azlām* (săgețile folosite pentru prezicere, pentru noroc sau pentru

luarea unei decizii) sunt numai murdăriile din lucrătura lui Șeitan. Deci feriți-vă (cu strășnicie) de ele ca să izbândești!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:90]

Porunca de a evita aceste chestiuni este cea mai puternică dovadă a faptului că ele sunt interzise. *Khamr* (vinul și, prin analogie, toate băuturile alcoolice) este comparat cu *al-ansāb*, care erau idolii necredincioșilor. Astfel, nu există nici un fel de scuză pentru cei care spun că Nobilul Coran nu spune că acesta este interzis, ci doar ni se spune să îl evităm.

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a transmis un avertisment aprig pentru cel care bea *khamr*. Jābir (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„«(...) Cu adevărat, Allah Preaînaltul și Preaslăvitul a făcut un legământ cu cei care beau substanțe amestecate, (promițându-le) că vor bea *tinat al-khabal*.» Ei (cei prezenți) au întrebat: «O, Mesager al lui Allah, ce este *tinat al-khabal*?» El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: «Sudoarea locuitorilor Iadului sau puroiul locuitorilor Iadului.»» (Muslim)

Ibn ‘Abbas (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Cel care este dependent de alcool și moare în această situație Îl va întâlni pe Allah asemenea celui care adoră idoli.” (Ibn Majah, clasificat *sahih* de către Al-Albani în *Sahih Ibn Majah*, 2720)

În zilele noastre, sunt extrem de multe tipuri de *khamr*, cu multe nume în arabă sau în alte limbi, așa cum sunt bere, *ji’ah* (bere), alcool, *araq* (arac), vodka, șampanie etc. Astfel, a apărut în această Ummah (comunitate musulmană) un tip de persoane descrise de către Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) astfel:

„Unii dintre oamenii din comunitatea mea vor bea *khamr* numindu-l cu un alt nume.” (Abu Dawud, Ibn Majah și Al-Baihaqi, clasificat *sahih* de către Al-Albani în *Sahih Al-Jāmi’*, 5453)

Astfel, ei îl pot numi „băuturi spirtoase” în loc de *khamr*, ca o încercare de a distorsiona realitatea și de a înșela. Allah Preaînaltul spune:

„Ei încearcă să-i înșele pe Allah, precum și pe cei care au crezut, dar nu se înșală decât pe ei înșiși, fără a-și da seama.”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:9]

Islamul impune un control strict cu privire la această chestiune și se ocupă de ea în mod decisiv, astfel încât să nu existe niciun fel de spațiu pentru neînțelegere. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Fiecare substanță amețitoare este *khamr* și fiecare *khamr* este interzis.” (Muslim)

Tot ceea ce are efectul de a tulbura mintea este *harām* (interzis), fie că este vorba de o cantitate mică sau de una mare [Hadith-ul: **„Dacă o cantitate mare din orice provoacă intoxicare, atunci și o cantitate mică este interzisă.”** (Abu Dawud, a se vedea *Sahih Abu Dawud*, 3128)].

Nu contează numeroasele nume ale acestuia care există, toate se referă la un singur lucru și regula cu privire la *khamr* este binecunoscută.

În cele din urmă, redăm cuvintele Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), care a transmis un avertisment aspru pentru cei care beau *khamr*:

„«Cel care bea *khamr* și se îmbată (să știe că) rugăciunile sale nu îi vor fi acceptate timp de patruzeci de zile, iar dacă moare (în această stare) va intra în Iad, însă, dacă se căiește, Allah îi va accepta căința. Dacă bea *khamr* din nou și se îmbată, (să știe că) rugăciunile sale nu îi vor fi acceptate timp de patruzeci de zile, iar dacă moare (în această stare) va intra în Iad, însă, dacă se căiește, Allah îi va accepta căința. Dacă el bea din nou și se îmbată, (să știe că) rugăciunile sale nu îi vor fi acceptate timp de patruzeci de zile, iar dacă moare (în această stare) va intra în Iad, însă, dacă se căiește, Allah îi va accepta căința. Însă, dacă face aceasta din nou, atunci aproape sigur Allah îl va face să bea din tinat al-khibal în

Ziua Judecării.» Ei (cei prezenți) au întrebat: «O, Mesager al lui Allah, ce este tinat al-khabal?» El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: «Puroiul locuitorilor Iadului.»» (Ibn Majah, clasificat *sahih* de către Al-Albani în *Sahih Al-Jāmi'*, 6313)

A folosi vase din aur sau argint sau a mânca și a bea din ele

Astăzi, aproape orice magazin de bunuri de uz casnic are vase făcute din aur sau argint sau placate cu aceste metale. Același lucru li se aplică și caselor oamenilor bogați sau multor hoteluri. Acest tip de lucruri a devenit unul dintre cele mai prețioase daruri pe care oamenii și le oferă unii altora cu anumite ocazii speciale. Unii oameni nu au aceste lucruri în propriile case, însă le folosesc în casele altor persoane sau atunci când sunt invitați la o masă. Toate acestea sunt acțiuni total interzise în islam. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a transmis un puternic avertisment împotriva folosirii unor asemenea vase. Umm Salamah (Allah să fie mulțumit de ea!) a relatat că el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Cu adevărat, cel care mănâncă sau bea din vase din aur sau argint își umple stomacul cu Focul Iadului.” (Muslim)

Această regulă li se aplică tuturor tipurilor de vase sau ustensile făcute din aur sau argint, așa cum sunt farfuriile, furculițele, lingurile, cuțitele, tăvile pe care mâncarea le este oferită oaspeților, cutiile cu dulciuri care le sunt oferite oaspeților de la o nuntă și așa mai departe.

Unii oameni ar putea să spună: „Nu le folosim, ci doar le punem în vitrină.” Nici măcar acest fapt nu este permis, pentru a preveni posibilitatea ca aceste lucruri să fie folosite (din cuvintele sheikh-ului ‘Abd Al-‘Azīz ibn Bāz, Allah să aibă milă de el!).

A depune mărturie mincinoasă

Allah Preaînaltul spune:

„(...) Și feriți-vă voi de murdăria idolilor și feriți-vă de vorbele mincinoase. ~ (Fiți) drepti în credința față de Allah, fără să-i faceți Lui asociați (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 22:30-31]

‘Abd Ar-Rahman ibn Abu Bakrah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că tatăl său a spus:

„Ne aflam în compania Mesagerului lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) atunci când acesta a întrebat: «Să vă informez cu privire la cele mai grele trei păcate?» Noi am răspuns: «Da, o, Mesager al lui Allah!» El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: «(Acestea sunt) atribuirea de parteneri lui Allah în adorare și neascultarea față de părinți.» Apoi, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a ridicat după ce fusese rezemat și a spus: «Și vă avertizez împotriva declarației false și a mărturiei mincinoase! Și vă avertizez împotriva declarației false și a mărturiei mincinoase!», continuând să spună acest lucru până când am crezut că nu se va opri.” (Al-Bukhari, a se vedea *Al-Fath*, 5/261)

Avertismentul împotriva depunerii de mărturie mincinoasă a fost rostit în mod repetat, deoarece oamenii îl iau prea puțin în serios și sunt multe motivele care împing la a proceda astfel, așa cum sunt ura sau invidia. Coruperea rezultată este cu adevărat marea: câți oameni nu și-au pierdut drepturile din cauza mărturiei mincinoase! Câți oameni nevinovați nu au fost tratați cu nedreptate și câți oameni nu au câștigat ceva ce nu li se cuvenea din cauza acesteia!

Un exemplu de modalitate prin care oamenii iau această chestiune în derâdere este ceea ce se întâmplă uneori în instanțele de judecată, când o anumită persoană îi poate spune alteia pe care abia a întâlnit-o: „*Mărturisește pentru mine și voi mărturisi pentru tine!*” Astfel, cineva poate depune mărturie pentru altul fără a avea cunoștințele necesare cu privire la ceea ce s-a întâmplat, putând mărturisi, spre exemplu, că o anumită bucată de pământ sau o casă îi aparțin unei anumite persoane sau recomanda o altă persoană pe care nu o mai văzuse vreodată până în acea zi, în instanța de judecată. Toate acestea sunt minciuni și mărturii mincinoase, în timp ce mărturia trebuie să fie asemenea celei descrise în Cartea lui Allah Preaînțeleptul:

„(...) Noi nu facem mărturie decât pentru ceea ce știm (...)”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 12:81]

Ascultarea muzicii și folosirea instrumentelor muzicale

Ibn Mas’ud (Allah să fie mulțumit de el!) obișnuia să jure pe Allah că versetul **„Dar printre oameni sunt și (unii) care cumpără (prețuiesc și aleg) poveștile deșarte pentru a rățăci cu ele de la Calea lui Allah (...)”** [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 31:6] se referă la cântat. Abu ‘Āmir și Abu Mālik Al-Ash’ari (Allah să fie mulțumit de ei!) au relatat că Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Printre adepții mei vor fi unii oameni care vor considera adulterul, purtarea mătăsii, băutul băuturilor alcoolice și folosirea instrumentelor muzicale ca fiind permise (...)” (Al-Bukhari, a se vedea *Fath Al-Bāri*, 10/51)

Anas (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„În această *Ummah*, vor exista pedepse cu cutremure, căderi de pietre și diformități (transformări în animale) și aceasta va fi în momentul în care oamenii vor bea *khamr*, vor asculta cântărețe și vor cânta la instrumente muzicale.” (Ibn Abu Ad-Dunya, *Dhamm Al-Malāhi*, clasificat *sahih* de către Al-Albani în *As-Silsilah As-Sahihah*, 2203)

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a interzis *kubah* (un tip de tobe) și a descris flautul ca fiind vocea clovnului imoral. Învățații timpurii, așa cum este imam Ahmad (Allah să aibă milă de el!), au afirmat că instrumentele muzicale, așa cum sunt *’ud* (lăuta), *tanbur* (un instrument cu coarde cu gâtul lung), flautul de stuf, *rabāb* (un instrument cu coarde asemănător cu vioara) și chimvalul sunt toate *harām* (interzise). Atunci, nu este nicio îndoială asupra faptului că instrumentele muzicale moderne precum vioara, qānun (un instrument muzical asemănător citerei), orga, pianul, chitara etc. sunt, de asemenea, incluse în interdicerea Profetului (Pacea și binecuvântarea

lui Allah fie asupra sa!) cu privire la instrumentele muzicale, din cauza efectului și a impactului lor, care este mult mai mare decât cel al instrumentelor muzicale antice menționate în unele *ahadith* (relatări profetice). Ele sunt chiar mai dăunătoare decât *khamr*, după cum au menționat unii învățați, printre care și Ibn Al-Qayyim (Allah să aibă milă de ei!). Nu există nicio urmă de îndoială asupra faptului că interzicerea și păcatul pe care folosirea lor îl implică sunt mai mărețe în momentul în care muzica este acompaniată de cântat și de vocile unor cântărețe și este chiar mai rău în momentul în care versurile vorbesc despre dragoste și descriu frumusețea fizică. Din această cauză, învățații spun că acțiunea cântatului pavează calea către *zinā* (adulter și preacurvie) și face ipocrizia să crească în inimă.

Vorbind la modul general, muzica și cântatul formează una dintre cele mai mare ispite ale timpurilor noastre, iar ceea ce este și mai dificil este faptul că, astăzi, muzica este parte a multor lucruri, precum ceasuri, soneriile de la ușă, jucăriile pentru copii, computere, telefoane etc., iar evitarea lor cere o mare determinare, iar Allah este Sursa ajutorului.

Bârfa și calomnia

Multe întâlniri nu au alt efect decât bârfa împotriva altor musulmani și defăimarea onoarei lor. Acesta este un lucru pe care Allah Cel Atotputernic l-a interzis pentru robii Săi și pentru care a trasat cea mai repulsivă analogie. El, Preaînaltul și Preaslăvitul, spune:

„(...) nu vă ponegriți unii pe alții! Oare voiește vreunul dintre voi să mănânce carnea fratelui său mort (ponegrirea cuiva a fost asemuită cu mănucarea cărnii unui frate, lucru respins de firea omenească)? (Nu!) Voi ați urî aceasta! (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 49:12]

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus explicând semnificația acestui verset:

„«Știți ce este bârfa?» Ei (companionii) au spus: «Allah și Mesagerul Său știu mai bine.» Atunci, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: «Bârfa înseamnă să vorbești despre fratele tău (musulman) într-un mod care lui nu-i place.» L-au

întrebat: «Ce se întâmplă dacă fratele meu (musulman) este așa cum am spus eu?» El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: «Dacă el este așa cum spui tu, atunci este bârfă, dar dacă nu este astfel, atunci este calomnie.»» (Muslim)

A bârfi sau a calomnia înseamnă a spune ceva despre un musulman care ar putea să fie adevărat, însă despre care știm că i-ar displace să îl audă a fi rostit, fie că este vorba despre aparența fizică, aderarea sa la religie, chestiunile sale lumești, propria persoană, comportamentul sau caracterul său. Sunt multe forme de bârfă și acestea includ vorbirea despre greșelile unei persoane sau imitarea acesteia doar pentru a râde de ea.

Oamenii iau chestiunea legată de *ghaibah* (bârfă și calomniere) în derâdere, în ciuda faptului că aceasta este extrem de importantă în fața lui Allah Preaînaltul, după cum este indicat de cuvintele Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!):

„Există șaptezeci și două de tipuri de *riba*, cel mai mic dintre acestea fiind la fel de dezgustător ca un bărbat care întreține relații intime cu propria mamă, iar cel mai rău dintre acestea este acela în care o persoană defăimează onoarea fratelui său.” (Ibn Abu Hatim și At-Tabarani, clasificat *sahih* de către Al-Albani în *Silsilah As-Sahihah*, 1871)

Oricine este prezent într-o adunare în care se bârfește trebuie să „interzică ceea ce este rău” și să îl apere pe fratele său absent. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Celui care apără onoarea fratelui său (musulman) Allah îi va apăra fața de Focul Iadului în Ziua Învierii.” (Ahmad, 6/450, clasificat *sahih* de către Al-Albani în *Sahih Al-Jāmi'*, 6238)

Defăimarea

Unii oameni repetă cuvintele altora doar pentru a crea probleme între oameni, iar aceasta este una dintre cele mai comune cauze ale ruperii relațiilor și ale nutririi de sentimente de ură între persoane. Allah Preaînaltul l-a condamnat pe cel care procedează astfel spunând:

„Și (o, Mohammed) nu te supune celui lipsit de valoare, care jură din obișnuință, ~ Un defăimător, care umblă cu bârfe (despre anumite persoane către altele, sperând să rupă legăturile dintre ele).”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 68:10-11]

Hudhaifah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Defăimătorul nu va intra în Paradis.” (Al-Bukhari, a se vedea *Fath Al-Bāri*, 10/472), unde „defăimătorul” face referire la o persoană care trage cu urechea la vorbele altora, fără ca acele persoane să știe, după care merge și le spune altora ceea ce a auzit.

Ibn ‘Abbas (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat:

„Odată, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a trecut pe lângă una dintre grădinile Medinei și a auzit zgomotul a doi oameni care erau pedepsiți în mormintele lor. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: «Amândoi (locuitorii celor două morminte) sunt chinuiți, însă ei nu sunt chinuiți pentru niște păcate mari care să fie greu de evitat. Unul dintre ei nu se proteja atunci când urina (nu se ferea să nu se stropască), iar celălalt obișnuia să bârfească (pentru a crea neînțelegeri între oameni) (*namima*)» (...)” (Al-Bukhari, a se vedea *Fath Al-Bāri*, 1/317)

Una dintre cele mai urâte forme ale acestui păcat este acela de a cauza probleme între soți sau a îi spune șefului ce spun ceilalți angajați din dorința de a crea probleme. Toate acestea sunt *harām* (interzise).

A privi în casele oamenilor fără a avea permisiunea lor

Allah Preaînaltul spune:

„O, voi cei care credeți! Nu intrați în alte case afară de casele voastre, înainte de a cere îngăduința și a-i saluta pe sălășluitoarii lor! (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 24:27]

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a explicat că motivul pentru care trebuie cerută permisiunea este acela că persoana care vrea să intre s-ar putea să vadă ceva ce este privat în acea casă:

„Cererea permisiunii de a intra (în casa cuiva) a fost prescrisă pentru a opri ochii (de la a privi la ceva la care nu ar trebui să privească).” (Al-Bukhari, a se vedea *Fath Al-Bāri*, 11/24)

Astăzi, când casele și clădirile sunt mult prea apropiate unele de altele sau chiar atașate, iar ușile și ferestrele se află una în fața celeilalte, posibilitatea ca vecinii să vadă în casa celorlalți a crescut extrem de mult. Mulți oameni nu își pleacă privirile, iar mulți dintre cei care stau la etajele superioare se pot uita în mod deliberat de pe acoperișurile sau de la ferestrele lor în casele vecinilor lor care se află la etajele inferioare. Acesta este un act de trădare și o invadare a intimității vecinilor, la fel cum este o cale ce conduce la fapte interzise.

Acest lucru a condus la multe suferințe și necazuri, iar faptul că *Shari'ah* consideră ochiul care spionează ca fiind cel mai rău este o dovadă suficientă pentru a înțelege importanța acestei chestiuni. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Cel care se uită pe furiș în casele oamenilor, fără a avea consimțământul lor, (să știe) că le este permis (proprietarilor) să-i scoată ochii.” (Muslim)

Conform unei alte relatări, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„(...) să îi scoată ochii și nu există ispășire sau pedeapsă (pe care proprietarul casei să trebuiască să o plătească pentru că i-a făcut acest lucru celui care l-a spionat).” (Ahmad, 2/385, clasificat *sahih* de către Al-Albani în *Sahih Al-Jāmi'*, 6022)

Doi oameni care discută în privat, excluzându-l pe al treilea

Aceasta este una dintre problemele existente în cadrul adunărilor sociale și este una dintre modalitățile prin care Șeytan cauzează

diviziune printre musulmani, făcându-i să se urască unii pe alții. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a explicat regula și înțelepciunea din spatele acestui fapt spunând:

„Atunci când trei dintre voi sunteți împreună, doi dintre voi nu trebuie să vorbească în privat ignorându-l pe cel de al treilea până când nu vi se alătură și alți oameni, pentru a nu îl face pe cel de al treilea să se simtă trist (pentru că este lăsat deoparte).” (Al-Bukhari, a se vedea *Fath Al-Bāri*, 11/83)

Aceasta include, de asemenea, vorbitul a trei dintre oameni în privat prin excluderea celui de al patrulea și tot așa, precum și vorbitul a două persoane într-o limbă pe care a treia nu o înțelege, deoarece aceasta este, fără îndoială, o formă de dispreț față de a treia persoană, lăsându-i impresia că primii au intenția de a o răni etc.

***Isbāl* – a purta haine care să coboare mai jos de glezne**

Una dintre chestiunile pe care oamenii le tratează ca fiind insignifiante, în ciuda faptului că aceasta este extrem de importantă în fața lui Allah Preaînaltul, este *isbāl*, care înseamnă lungirea hainelor până dincolo de glezne. Unii oameni își lasă hainele să atingă pământul, iar alții permit ca acestea să fie târâte pe pământ, în urma lor.

Abu Dharr (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Sunt trei cei la care Allah nu va privi și cărora nu le va vorbi în Ziua Judecății, iar aceștia vor avea parte de o pedeapsă dureroasă: cel care își poartă hainele mai jos de glezne, cel care le amintește oamenilor de favorurile făcute și cel care își vinde produsul prin jurăminte false.” (Muslim)

Cel care spune: „Nu îmi port hainele mai jos de glezne din *aroganță*” se laudă, de fapt, într-un mod neacceptabil. Avertismentul împotriva *isbāl* se adresează tuturor, fie că o fac din *aroganță* sau nu, după cum a spus Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!):

„Partea unui *izār* (haină lungă) care atârnă mai jos de glezne este în Foc.” (Al-Bukhari, clasificat *sahih* de către Al-Albani în *Sahih Al-Jāmi*, 5571)

Persoana al cărei *isbāl* este un produs al aroganței va fi mult mai sever pedepsită decât cea care nu are o astfel de intenție, conform cuvintelor Mesagerului lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!):

„În Ziua Judecății, Allah nici măcar nu se va uita către cei care își târăsc veșmintele pe jos din vanitate.” (Al-Bukhari)

Acest fapt se întâmplă din cauză că o astfel de persoană combină două tipuri de păcate într-o singură acțiune.

Purtarea oricăror haine mai jos de glezne este *harām* (interzis), așa cum reiese din hadith-ul relatat de către Ibn ‘Omar (Allah să fie mulțumit de el!):

„*Al-isbāl* se poate aplica *izār*-ului (haină lungă), *qamis*-ului (cămașa sau haină din partea superioară care atârnă mai jos de glezne) și *‘amāmah*-ului (turbanului), iar oricine le târăște pe oricare dintre acestea cu mândrie, (să știe că) Allah nu se va uita la el în Ziua Învierii.” (Abu Dawud și An-Nasa’i, clasificat *sahih* de către Al-Albani în *Sahih Al-Jāmi*, 2770)

Femeilor li se permite să își lungească hainele cu una sau două palme astfel încât să își acopere picioarele sau ca o precauție împotriva ridicării acestora de către vânt etc., însă nu le este permis să le lungească mai mult decât atât, așa cum se întâmplă, spre exemplu, în cazul unor rochii de mireasă care pot avea o trenă de mulți metri lungime ce trebuie să fie purtată în spatele miresei.

Bărbații care poartă aur sub orice aspect sau formă

Abu Musa Al-Ash’ari (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Mătasea și aurul au fost permise pentru femeile din comunitatea mea, însă au fost interzise pentru bărbați.” (At-Tirmidhi și An-Nasa’i, clasificat *sahih* de către Al-Albani în *Sahih Al-Jāmi*’, 207)

Piața zilelor noastre este plină de un număr nelimitat de obiecte concepute pentru bărbați, așa cum sunt ceasurile, ochelarii, butonii, stilourile, lanțurile și așa numitele medalioane, făcute din aur de diferite standarde sau complet placate cu aur, iar unul dintre cele mai comune păcate se regăsește în competiții unde, printre premii, se află ceasurile din aur pentru bărbați.

Ibn ‘Abbas (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a văzut un bărbat care purta un inel din aur, pe care i l-a smuls, l-a aruncat și a spus:

„«De ce ar lua unul dintre voi un cărbune aprins să-l pună în mâna lui?» După ce Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a plecat, cineva i-a spus bărbatului: «Ia-ți inelul și bucură-te de el!» Bărbatul a spus: «Nu, (jur) pe Allah! Nu-l voi lua niciodată, pentru că Mesagerul lui Allah l-a aruncat.»” (Muslim)

Femeile care poartă haine scurte, strâmte sau transparente

Una dintre modalitățile prin care dușmanii noștri ne atacă în aceste timpuri moderne este reprezentată de moda pe care aceștia o creează și promovează, fapt care a devenit popular printre musulmani. Hainele propuse de această modă nu acoperă nimic, pentru că acestea sunt prea scurte, prea transparente sau prea strâmte; multe dintre ele nefiind potrivite nici măcar pentru a fi purtate în fața altor femei sau a persoanelor *mahram*. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ne-a spus că aceste haine vor apărea printre femeile din ultimele timpuri, așa cum a relatat Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!) în următorul *hadith*:

„Sunt două tipuri de oameni care vor fi pedepsiți în Iad pe care nu le-am văzut (în vremea mea): oameni care au niște bice

asemeni unor cozi de vaci cu care lovesc oamenii și femeii care vor fi îmbrăcate, dar vor părea dezbrăcate, care înclină (către rău) și îi fac pe soții lor să încline către rău. Capetele lor vor fi asemeni cocoșelor de cămilă, înclinate pe o parte. Nu vor intra în Paradis și nici (măcar) nu îi vor simți mirosul, deși mirosul său se simte de la o distanță de așa și așa (de departe).” (Muslim)

Acest tip de îmbrăcăminte include și acel tip de haine purtate de unele femei care au niște fante mari la tiv sau acelea tăiate în diverse locuri care, atunci când cea care le poartă se așază, lasă *'awrah* (aceasta face referire la întreg trupul femeii ce trebuie acoperit, cu excepția feței și a mâinilor) sa la vedere. Aceasta ca să nu mai amintim de faptul că purtând astfel de haine femeile se aseamănă cu cele necredincioase și urmează moda și tendințele lor în ceea ce privește îmbrăcăminte. Îi cerem lui Allah Cel Atotputernic să ne țină departe de toate acestea!

O altă chestiune importantă legată de haine este aceea a imaginilor rele care apar pe unele haine, așa cum sunt cele ce reprezintă anumiți cântăreți sau trupe rock, sticle de vin etc., imagini ale unor ființe care sunt interzise în islam, cruci, logo ale unor cluburi imorale sau societăți, sau cuvinte urâte, care nu se potrivesc oamenilor de onoare, cuvinte ce pot fi scrise în limbi străine etc.

Purtarea, atât de bărbați, cât și de femei, de peruci și meșe, fie că sunt făcute din păr natural sau artificial

Asmā' bint Abu Bakr (Allah să fie mulțumit de ea!) a relatat:

„O femeie a venit la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și i-a spus: «O, Mesager al lui Allah, am o fiică, iar aceasta urmează să se căsătorească. Ea a avut variolă și acest fapt a condus la căderea părului. Pot să adaug păr fals pe capul ei?» La aceasta, Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: «Allah a blestemat-o pe *al-wasilah* (femeia care pune păr fals altei femei) și pe *al-mutauasilah* (cea care cere să i se pună păr fals).»” (Muslim)

În plus, Jābir ibn ‘Abd Allah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat:

„Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a muștrănat-o pe femeia care adaugă orice la capul ei (sub forma părului artificial).” (Muslim)

Exemplele în acest sens includ și ceea ce sunt cunoscute astăzi ca fiind peruci sau extensii de păr și multe alte lucruri rele ce se găsesc în saloanele supraaglomerate. De asemenea, acestea fac referire și la perucile purtate de unii actori sau actrițe care sunt lipsiți de morală.

Bărbați care se aseamănă cu femeile și femei care se aseamănă cu bărbații în ceea ce privește îmbrăcămintea, vorbitul și înfățișarea

O parte a *fitrah* (firea naturală a omului) este aceea că bărbații trebuie să își păstreze masculinitatea cu care Allah Preaînaltul i-a creat, iar femeile trebuie să își păstreze feminitatea cu care Allah Preaînțeleptul le-a creat. Fără acestea, viața umană decentă devine imposibilă. Bărbații care se aseamănă cu femeile și invers este o chestiune care merge împotriva firii naturale a omului, deschide ușa corupției și ajută la răspândirea promiscuității. Regula în *Shari‘ah* (Legea islamică) este aceea că, atunci când se afirmă că o persoană care face un lucru este blestemată, atunci acel lucru devine *harām* (interzis). Ibn ‘Abbas (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat:

„Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a blestemat pe bărbații care imită femeile și pe femeile care imită bărbații.” (Al-Bukhari, a se vedea *Fath Al-Bāri*, 10/332)

De asemenea, Ibn ‘Abbas (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a blestemat pe bărbații efeminați și pe femeile au aspect masculin.” (Al-Bukhari, a se vedea *Fath Al-Bāri*, 3/10/333)

Asemănarea poate exista în ceea ce privește modul în care se mișcă, merg sau vorbesc aceștia.

În mod similar, cele două sexe nu au voie să se asemene unele cu altele în ceea ce privește îmbrăcămintea sau prin purtarea a ceva care este destinat în mod specific celuilalt sex. Astfel, unui bărbat nu îi este permis să poarte coliere, brățări pentru mâini sau picioare, cercei etc., fapt care este extrem de răspândit printre hipioți și alții asemenea lor. Femeilor nu le este permis să poarte lucruri care le sunt specifice bărbaților, precum *thawb* (veșmânt lung purtat de către bărbați în țările arabe), cămăși masculine etc. Orice poartă femeile trebuie să fie diferit ca stil, detalii și culoare față de obiectele specifice bărbaților. Dovada că cele două sexe nu trebuie să se asemene una cu cealaltă în ceea ce privește îmbrăcămintea se regăsește în *hadith*-ul relatat de către Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!):

„Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a blestemat pe bărbatul care se îmbracă asemenea unei femei și pe femeia care se îmbracă asemenea unui bărbat.” (Abu Dawud, clasificat *sahih* de către Al-Albani în *Sahih Al-Jāmi'*, 5071)

Vopsirea părului în negru

Opinia corectă în această privință este că este *harām* (interzis) să se procedeze astfel și aceasta datorită avertismentului menționat în următorul *hadith*:

„La sfârșitul timpului, vor exista oameni care își vor vopsi părul în negru asemenea gușii porumbeilor, iar aceștia nici măcar nu vor simți miresma Paradisului.” (Abu Dawud, clasificat *sahih* de către Al-Albani în *Sahih Al-Jāmi'*, 8153)

Această practică este extrem de răspândită printre cei care au părul grizonat, pe care obișnuiesc să îl acopere cu vopsea neagră. Acest fapt conduce la multe rele, precum înșelatul și păcălirea oamenilor prin fălirea cu un lucru care nu este adevărat. Este drept că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) obișnuia să își vopsească părul

grizonat cu henna, care îi oferea acestuia o nuanță gălbuie, roșiatică sau maronie.

În momentul în care Abu Quhāfah, ale cărui păr și barbă erau albe asemenea *thughāmah* (o plantă ale cărei frunze și flori sunt de culoare alb intens) a fost adus în față Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), el i-a spus:

„Schimb-o cu ceva, dar evită negrul.” (Muslim)

Opinia corectă este aceea că femeilor li se aplică aceeași interdicție ca și bărbaților în acest sens: lor nu le este permis să își vopsească părul în negru pentru a acoperi firele ce nu mai sunt negre.

A purta imagini cu ființe vii pe haine, pereți sau hârtie

‘Abd Allah ibn Mas’ud (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Oamenii care vor primi cea mai severă pedeapsă de la Allah în Ziua Judecății vor fi cei care fac imagini (ale ființelor vii).” (Al-Bukhari, a se vedea *Fath Al-Bāri*, 10/382)

De asemenea, Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Allah Cel Atotputernic a spus: «Cine este mai nedrept decât cel care încearcă să creeze ceva asemenea creației Mele? Să creeze o furnică, sau un bob de porumb, sau un bob de grâu!»” (Al-Bukhari, a se vedea *Fath Al-Bāri*, 10/385)

În plus, Ibn ‘Abbas (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că l-a auzit pe Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) spunând:

„(...) «Fiecare dintre cei care fac imagini (ale ființelor vii) se va afla în Focul Iadului, iar pentru fiecare imagine (a unei ființe vii) pe care el a făcut-o îi va fi desemnat un suflet, iar acesta îl va

pedepsi în Iad.», iar el (Ibn ‘Abbas, Allah să fie mulțumit de el!) a spus: «Dacă tot trebuie să faceți aceasta (să creați o imagine), atunci pictați imagini ale pomilor sau ale lucrurilor neînsuflețite.»» (Muslim)

Toate aceste *ahadith* (relatări profetice) indică în mod clar faptul că este *harām* (interzis) să faci imagini ale unor ființe vii, fie că este vorba de oameni sau de diferite tipuri de animale, fie că este vorba de imagini bidimensionale sau tridimensionale. De asemenea, acest tip de imagini sunt interzise fie că sunt desenate, cioplite, sculptate, gravate sau turnate în matrițe. *Ahadith*-urile care interzic facerea de imagini acoperă toate aceste metode.

Musulmanul trebuie să accepte ceea ce spune Shari‘ah (Legea islamică), fără a argumenta. Unii ar putea spune: „*Ei bine, nu ador aceste picturi și nici nu mă prosternez în fața lor!*” Însă, dacă privești mai în detaliu și te gândești doar la unul dintre efectele rele ale prezenței larg răspândite a imaginilor din timpurile noastre, vei înțelege înțelepciunea din spatele acestei interziceri: acest efect dăunător este reprezentat de provocarea dorinței sexuale care conduce la imoralitate și toate din cauza acestor imagini.

Musulmanul nu trebuie să țină niciuna dintre imaginile unor ființe vii în casa lui, deoarece acest fapt îi împiedică pe îngeri (Pacea fie asupra lor!) să intre în propria casă. Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Îngerii nu vor intra în casa în care se află un câine sau o imagine (a unei ființe vii).” (Al-Bukhari, a se vedea *Al-Fath*, 10/380)

În multe case, putem observa chiar și statuete, unele dintre ele reprezentând zei ale necredincioșilor, care sunt ținute ca decorațiuni interioare. Acestea sunt cu mult mai interzise (*harām*) decât alte forme de imagini ale unor ființe vii, la fel cum imaginile care sunt atârinate pe pereți sunt mult mai interzise decât cele care nu sunt atârinate.

Cât de des imaginile au condus la slăvire și durere sau la fâlire! Nu ar trebui să spunem că acele imagini sunt ținute sub forma unor amintiri, pentru că adevăratele amintiri, dragi frați și surori musulmane, se află în inimă, iar o persoană și le amintește prin cererea de iertare și de milă făcută pentru acele persoane (reprezentate în poze și imagini).

Oamenii ar trebui să îndepărteze aceste imagini sau să le scoată afară, excepție făcând doar acele imagini care sunt peste tot, precum pe pachetele de mâncare sau în enciclopedii și cărți de referință și chiar și atunci ar trebui să se străduiască să le scoată și să fie atent cu privire la imaginile rele existente în unele cărți.

Este permis însă să păstrăm unele poze considerate a fi necesare, așa cum sunt cele de pe cardurile de identitate sau de pe permisul de conduce, precum și acele imagini care există pe obiectele pe care mergem (așa cum sunt imaginile existente pe covoare).

Nu trebuie să uităm Cuvintele lui Allah Preaînaltul:

„Așadar, (păstrați-vă îndatoririle față de Allah și) temeți-vă de Allah cât de mult puteți (aplicați Poruncile Sale, sperând la primirea Răsplății Sale, și stați departe de ceea ce El a interzis, temându-vă de Pedepsa Sa) (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 64:16]

A minți cu privire la visele avute

Unii oameni inventează în mod deliberat vise și viziuni pe care nu le-au avut cu adevărat, pentru a câștiga prestigiu spiritual și faimă, pentru a primi un anumit câștig material sau pentru a îi speria pe dușmanii săi și altele asemenea.

Mulți dintre oamenii de rând cred cu putere în vise și sunt ușor de înșelat de astfel de oameni. Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a emis o avertizare puternică pentru oricine face acest lucru:

„Dintre cele mai rele minciuni sunt: pretinderea unui tată fals, povestirea unor lucruri pe care nu le-ați văzut sau atribuirea unor lucruri pe care nu le-a spus Mesagerului lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).” (Al-Bukhari, a se vedea și *Fath Al-Bāri*, 6/540)

De asemenea, Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Celui care pretinde că a avut un vis pe care nu l-a avut i se va porunci să lege la un loc două boabe de grâu, fapt pe care el nu îl va putea face (...)” (Al-Bukhari, a se vedea *Fath Al-Bāri*, 12/427)

A lega două boabe la un loc este un lucru imposibil, iar drept consecință pedeapsa va fi pe măsura faptei sale.

A sta sau a merge pe morminte sau a răspunde la chemarea naturii într-un cimitir

Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Este mai bine pentru unul dintre voi să stea pe un cărbune aprins care îi arde haina ajungând până la piele decât să stea pe un mormânt.” (Muslim)

În ceea ce privește mersul pe morminte, putem observa că mulți oameni fac astfel, iar atunci când o persoană este înmormântată putem observa oameni cărora nu le pasă pe unde merg (uneori purtând și pantofi în timp ce fac aceasta), chiar dacă ajung să calce pe mormintele vecine, fără a arăta vreun respect față de cel mort. Importanța acestei chestiuni este clară din cuvintele Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), care a spus:

„Dacă ar fi să calc pe un cărbune aprins sau pe o sabie sau să îmi cos pantofii de propriile picioare ar fi mai bine decât să merg pe mormântul unui musulman (...)” (Ibn Majah, 1/499; clasificat *sahih* de către Al-Albani în *Sahih Al-Jāmi*, 5038)

Așadar, ce putem spune despre cei care cumpără locul în care se află un cimitir și construiesc magazine sau case acolo?!

În ceea ce privește răspunsul la chemarea naturii într-un cimitir, acest lucru este făcut de către cei care sunt lipsiți de orice urmă de moralitate. În momentul în care simt nevoia, ei sar dincolo de peretele ce împrejmuiește un cimitir și îi jignesc pe cei morți cu mirosurile lor neplăcute și cu această chestiune impură. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„(...) nu văd nicio diferență între a mă ușura în mijlocul cimitirului sau în mijlocul pieței.” (Ibn Majah, clasificat *sahih* de către Al-Albani în *Sahih Al-Jāmi’*, 5038)

Aceasta se referă la faptul că a răspunde la chemarea naturii într-un cimitir este la fel de grav ca faptul de a își descoperi 'awrah și a răspunde la chemarea naturii în fața oamenilor dintr-o piață.

Cei care își aruncă gunoiul în mod deliberat în cimitire (în special în acelea care sunt abandonate și ale căror pereți împrejmuitoari sunt dărâmați) sunt incluși în această condamnare.

Trebuie știut, de asemenea, că printre etichetele cerute celor care vizitează cimitirele se află descălțarea de pantofi în momentul în care își doresc să meargă printre morminte.

A nu se curăța în mod corespunzător după urinare sau defecare

Una dintre frumusețile islamului este aceea că el ne învață tot ceea ce va conduce la îmbunătățirea și reformarea omenirii, aceasta incluzând și modul în care trebuie îndepărtate impuritățile prin curățarea în mod corespunzător după urinare sau defecare. Cu toate acestea, unii oameni nu sunt deloc atenți cu privire la această chestiune și permit ca hainele și trupurile lor să devină contaminate, fapt care conduce la invalidarea propriilor rugăciuni. Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ne-a spus că aceasta este una dintre cauzele ce conduc la pedeapsa din mormânt. Ibn ‘Abbas (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat:

„Odată, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a trecut pe lângă una dintre grădinile Medinei și a auzit zgomotul a doi oameni care erau pedepsiți în mormintele lor. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: «Amândoi (locuitorii celor două morminte) sunt chinuiți, însă ei nu sunt chinuiți pentru niște păcate mari care să fie greu de evitat. Unul dintre ei nu se proteja atunci când urina (nu se ferea să nu se stropească), iar celălalt obișnuia să bârfească (pentru a crea

neînțelegeri între oameni) (namima)» (...)” (Al-Bukhari, a se vedea *Fath Al-Bāri*, 1/317)

Într-adevăr, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus că **„majoritatea chinurilor din mormânt se datorează urinei.”** (Ad-Daraqutni și Ahmad, clasificat *sahih* de către Al-Albani în *Sahih Al-Jāmi*’, 1213)

A nu se curăța în mod corespunzător după urinare include, de asemenea, graba necuvenită în completarea acțiunii, sau urinarea în mod deliberat dintr-o poziție care îi permite urinei să ajungă pe cineva, lipsa de curățare ulterioară sau lipsa de curățare în mod corespunzător.

Imitarea din timpurile moderne a necredincioșilor a atins un asemenea nivel încât unele camere de odihnă dedicate bărbaților au pisoare montate pe perete, care oferă o vedere deschisă, fapt care face ca persoana care le folosește pentru a urina în ele să fie expusă în mod complet oricui intră sau iese din cameră, fără a exista niciun fel de rușine, putând fi observată în mijlocul unui act impur. Astfel, persoana în cauză combină două dintre actele interzise cele mai dezgustătoare: nu își ascunde părțile intime de privirile celorlalți și nu se curăță în mod corespunzător după urinare.

Tragerea cu urechea la persoanele care nu doresc să fie auzite:

Allah Preaînaltul spune:

„(...) Nu vă spionați și nu vă ponegriți unii pe alții! (...)”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 49:12]

Ibn ‘Abbas (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„(...) Celui care trage cu urechea la ceea ce oamenii vorbesc atunci când ei nu vor ca el să audă i se va turna plumb topit în urechi în Ziua Învierii (...)” (Al-Bukhari, clasificat *sahih* de către Al-Albani în *Sahih Al-Jāmi*’, 6004)

Dacă această persoană merge apoi și le relatează altora conversația pe care a auzit-o trăgând cu urechea doar pentru a le cauza celor implicați probleme, ea trebuie să știe că păcatul constituit de spionat este întărit de un alt păcat, după cum a spus Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!):

„Defăimătorul nu va intra în Paradis.” (Al-Bukhari, a se vedea *Fath Al-Bāri*, 10/472), unde „defăimătorul” face referire la o persoană care trage cu urechea la vorbele altora, fără ca acele persoane să știe, după care merge și le spune altora ceea ce a auzit.

A fi un vecin rău

Allah Preaînaltul a impus un tratament blând față de vecini spunând în Nobilul Coran:

„Adorați-L pe Allah și nu-I asociați Lui nimic! Purtați-vă bine cu părinții, cu rudele, cu orfanii, cu sărmanii, cu vecinul apropiat (*apropiat prin vecinătate sau înrudire*) și cu vecinul străin (*vecinul îndepărtat de care nu te leagă relații de rudenie*), cu tovarășul de alături, cu călătorul de pe drum și cu cei stăpâniți de mâinile voastre drepte (*robii aflați în stăpânirea voastră*), **căci Allah nu-i iubește pe cel trufaș și pe cel lăudăros!”** [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:36]

A îl răni pe un vecin este *harām* (interzis) și aceasta datorită măreției drepturilor sale. Abu Shuraih (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„«(Jur) Pe Allah, el nu este un credincios! (Jur) Pe Allah, el nu este un credincios! (Jur) Pe Allah, el nu este un credincios!» Ei (cei prezenți) au întrebat: «Cine, o, Mesager al lui Allah?» El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: «Cel al cărui vecin nu se află în siguranță de răul lui.»” (Al-Bukhari, a se vedea *Fath Al-Bāri*, 10/443)

Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a privit laudarea sau criticarea unui vecin ca pe o măsură a bunătății sau a răutății unei persoane. Ibn Mas’ud (Allah să fie mulțumit de el!) a

relatat că un bărbat l-a întrebat pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!):

„«O, Mesager al lui Allah, cum anume pot ști când am făcut ceva bine și când am făcut ceva rău?» Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a răspuns: «Dacă îl auzi pe vecinul tău spunând că ai făcut bine, atunci să știi că ai făcut bine, iar dacă îl auzi spunând că ai făcut ceva rău, atunci să știi că ai făcut ceva rău.»» (Ibn Majah și Ahmad, clasificat *sahih* de către Al-Albani în *Sahih Al-Jāmi'*, 623)

Rănirea unui vecin poate îmbrăca mai multe forme, printre care următoarele: a nu îi permite să repare o bucată de lemn la un perete sau gard pe care îl împarte cu vecinul său; extinderea locuinței într-o asemenea formă încât aceasta îl lipsește pe vecin de soare sau aer și aceasta fără permisiunea lui; deschiderea ferestrelor pentru a privi în casa vecinului sau privirea în curtea acestuia, invadându-i astfel intimitatea; deranjarea acestuia cu sunete puternice, așa cum sunt cele produse de lovirea cu ciocanul sau de strigăte; mai ales când vecinul doarme sau se odihnește; aruncarea gunoiului în fața ușii sale etc. Păcatul unor asemenea fapte este sporit în momentul în care ele sunt îndreptate împotriva unui vecin, după cum a spus Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!):

„Este un păcat mai puțin grav pentru un bărbat să comită adulter cu zece femei decât să comită adulter cu soția vecinului (...) Este un păcat mai puțin serios ca un bărbat să fure din zece case decât să fure din casa vecinului (...)» (Al-Bukhari, a se vedea *Al-Adab Al-Mufrad* nr. 103, clasificat *sahih* de către Al-Albani în *As-Silsilah As-Sahihah*, 65)

Unii oameni trădători profită de absența vecinului în timpul lucrului său în tura de noapte pentru a intra în casa lui și a comite acte imorale. Vai de ei, căci vor primi o pedeapsă dureroasă în Ziua Judecății!

A scrie un testament cu scopul de a îl răni pe unul dintre moștenitori

Unul dintre principiile de bază ale Shari‘ei este acela că nici nu trebuie să faci rău cuiva, nici să te răzbuni. Un exemplu al unei astfel de răniri este scrierea unui testament care îi lipsește pe unul sau pe unii dintre moștenitorii legitimi de propriile drepturi. O astfel de persoană este avertizată de către Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), care a spus:

„Pe cel care îi rănește pe alții, Allah îl va răni, iar celui care le cauzează greutatea altora, Allah îi va cauza greutatea.” (Ahmad, 3/453; clasificat *sahih* de către Al-Albani în *Sahih Al-Jāmi’*, 6348)

Printre modalitățile prin care testamentul unei persoane le poate răni pe altele se numără faptul de a îi nega unui moștenitor propriile drepturi, a îi oferi unui moștenitor mai mult decât îi este impus prin *Shari‘ah* sau a îi lăsa mai mult de o treime (din avere) oricărei persoane.

În locurile în care oamenii nu trăiesc după legile *Shari‘ei* poate fi mai dificil pentru o persoană să își recupereze drepturile garantate de către Allah Preaînaltul, pentru că sălile de judecată care judecă după legile făcute de om pot porunci ca testamentul nedrept înregistrat de către un avocat să fie executat.

„(...) Vai pentru ceea ce mâinile lor au scris și vai lor pentru ceea ce agonisesc!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:79]

Jocul cu zarurile

Multe dintre jocurile populare includ elemente care sunt *harām* (interzise), iar printre acestea se numără și acele jocuri care implică mutarea pieselor în conformitate cu aruncarea unor zaruri, așa cum sunt, spre exemplu, tablele. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Cel care se joacă *nardashir* (un joc asemănător tablelor) este asemenea celui care și-a băgat mâna în carnea și sângele porcului.” (Muslim)

Abu Musa (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Cel care se joacă cu zarurile dau dovadă de neascultare față de Allah și de Mesagerul Său.” (Ahmad, 4/394; clasificat *sahih* de către Al-Albani în *Sahih Al-Jāmi'*, 6505)

A blestema un credincios sau pe cineva care nu merită să fie blestemat

Mulți oameni nu au control asupra propriilor limbi în momentele de mânie și se grăbesc să blesteme oameni, animale, obiecte neînsuflite, zile, ore etc. Ba chiar ajung să se blesteme pe ei înșiși și pe copiii lor sau soțul o poate blestema pe soția sa și invers. Această chestiune este deosebit de gravă. Abu Zaid Thābit ibn Ad-Dahhāk Al-Ansari (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„(...) cel care blestemă un credincios este ca și cum l-ar ucide (...)” (Al-Bukhari, a se vedea *Fath Al-Bāri*, 10/465)

Din cauza faptului că blestemul este mult mai răspândit printre femei, Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a explicat că acesta va fi unul dintre motivele care le va face să intre în Iad, spunând, de asemenea, că aceia care blestemă nu vor mijloci în Ziua Judecății.

Mult mai grav decât toate acestea este faptul că blestemul se va întoarce la cel care l-a rostit, dacă a făcut acest lucru în mod nedrept. În acest caz, persoana s-a rugat împotriva ei însăși și s-a exclus de la Mila lui Allah Preamilostivul.

Jelitul (în cazul unui deces)

Unul dintre actele *harām* (interzise) pe care femeile le fac este să își ridice vocile, țipând și elogiindu-l pe cel decedat, să își lovească fețele, să își rupă hainele, să își taie sau smulgă părul etc. Toate acestea indică faptul că acea persoană nu acceptă Hotărârea lui Allah Preaînaltul și că nu înfruntă o nenorocire cu tărie și răbdare. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a blestemat pe cel care face aceasta. Abu Umāmah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat

că „Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a blestemat femeia care se zgârie pe față, își rupe hainele și se plânge că este blestemată (din cauza morții unei persoane).” (Ibn Majah, 1/505, clasificat *sahih* de către Al-Albani în *Sahih Al-Jāmi*, 5068)

‘Abd Allah ibn Mas’ud (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Nu este dintre noi cel care își lovește fața, își rupe hainele și se roagă (de rău) cu rugile din perioada ignoranței.” (Al-Bukhari, a se vedea *Fath Al-Bāri*, 3/163)

De asemenea, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Dacă femeia care jelește nu se căiește înainte să moară, atunci ea va fi făcută să stea în Ziua Judecății purtând o haină de catran și un veșmânt de scabie (Allah știe natura ei).” (Muslim)

Lovirea sau însemnarea feței

Jābir (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat:

„Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a interzis lovirea peste față sau însemnarea feței.” (Muslim)

În ceea ce privește lovirea peste față, se poate observa că mulți părinți și profesori procedează în acest fel pentru a îi pedepsi pe copii, ajungând să îi lovească pe aceștia peste față cu propria mână și așa mai departe. Unii oameni procedează astfel cu servitorii lor, chiar dacă aceasta este o insultă la adresa feței cu care Allah Preaînaltul l-a onorat pe om. În plus, această acțiune poate conduce chiar la pierderea anumitor simțuri importante care sunt localizate la nivelul feței, conducând la regret și la posibile cereri de răzbunare.

Însemnarea feței animalelor are loc pentru a face un semn distinctiv pe fața fiecărui animal în parte, astfel încât proprietarul să își cunoască animalul sau ca acesta să îi fie returnat dacă se pierde. Acest

fapt este *harām* (interzis), deoarece provoacă suferință și deformare. Dacă oamenii pretind că aceasta este o tradiție a comunității lor sau că semnul distinctiv este necesar, atunci ar trebui să facă acest lucru pe altă parte a animalului, nu pe față.

Abandonarea unui frate musulman pentru mai mult de trei zile fără a avea un motiv legitim

Aceasta este una dintre căile prin care Șeitan (Satana) cauzează diviziune printre musulmani, iar cei care urmează pașii lui Șeitan îl poate abandona pe fratele său musulman fără a avea un motiv legitim, doar din cauza unei dispute cu privire la bani sau a unei neînțelegeri triviale. Această diviziune poate continua pentru o întreagă viață, cu unul dintre cei implicați jurând că nu va mai vorbi niciodată cu celălalt și că nici nu va mai pune piciorul în casa celuilalt, ajungând să se întoarcă în momentul în care îl vede pe acesta pe stradă și să îl ignore dacă se nimereste ca acesta să îl întâlnească într-o adunare, strângând mâinile cu toți cei prezenți cu excepția celuilalt. Aceasta este o cauză a slăbiciunii existente în comunitatea musulmană, fapt pentru care regula cu privire la acest aspect este decisivă, iar avertizarea împotriva acestei chestiuni este aspră.

Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Unui musulman nu îi este permis să își abandoneze fratele (musulman) pentru mai mult de trei zile, iar cel care face acest lucru și moare, va intra în Iad.” (Abu Dawud, 5/215, clasificat *sahih* de către Al-Albani în *Sahih Al-Jāmi'*, 7635)

De asemenea, Abu Khurāş Al-Aslami (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Mesagerul lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Cel care stă departe de fratele său (musulman) timp de un an este asemenea celui care îi varsă sângele.” (Abu Dawud, clasificat *sahih* de către Al-Albani în *Sahih Al-Jāmi'*, 6557)

Este cu adevărat rău faptul că diviziunea dintre musulmani conduce la lipsirea lor de Iertarea lui Allah Preaînaltul și Preaslăvitul.

Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Faptele oamenilor vor fi prezentate de două ori pe săptămână, luna și joia, iar fiecărui rob îi va fi garantată iertarea cu excepția celui în a cărui (inimă) există ranchiună împotriva fratelui său (musulman), și se va spune: «Lăsați-i și dați-i deoparte până când se vor împăca!»” (Muslim)

Oricare dintre cele două părți se căiește în fața lui Allah Preaînaltul trebuie să meargă apoi la fratele său (musulman) și să îl salute cu *salām* (pace). Dacă persoana procedează în acest fel, iar cealaltă o ignoră, atunci primul nu trebuie învinovățit, iar responsabilitatea va cădea asupra celei de a doua. Abu Ayyub (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Nu îi este permis unui musulman să se îndepărteze (să nu îi vorbească) de fratele său pentru mai mult de trei nopți, întorcându-și unul altuia spatele atunci când se întâlnesc, iar cel mai bun dintre cei doi este cel care îl salută primul pe celălalt cu salutul de pace.” (Al-Bukhari, a se vedea *Fath Al-Bāri*, 10/492)

Pot exista și cazuri în care există un motiv legitim pentru abandonarea unei persoane, ca, spre exemplu, faptul că aceasta nu se roagă sau faptul că aceasta persistă în imoralitate. Dacă abandonarea acesteia va fi spre beneficiul ei, aducând-o înapoi în simțiri și făcând-o să observe erorile din purtarea sa, atunci este obligatoriu ca persoana respectivă să fie abandonată, însă, dacă prin aceasta persoana respectivă nu va face altceva decât să devină și mai încăpățânată și să persiste în păcatul său, atunci nu este drept ca aceasta să fie abandonată, deoarece nu se ajunge la nici un rezultat prin această acțiune. Abandonarea unei astfel de persoane nu va face decât să înrăutățească situația, fapt pentru care este drept ca aceasta să fie tratată cu blândețe, precum și să fie sfătuită și să i se reamintească (de Calea cea Dreaptă).

În concluzie, aceasta este ceea ce Allah Preaînaltul a făcut posibil ca eu să scriu cu privire la chestiunile interzise pe care cei mai mulți dintre oameni le ignoră. Acest subiect este unul vast și, pentru ca aceia

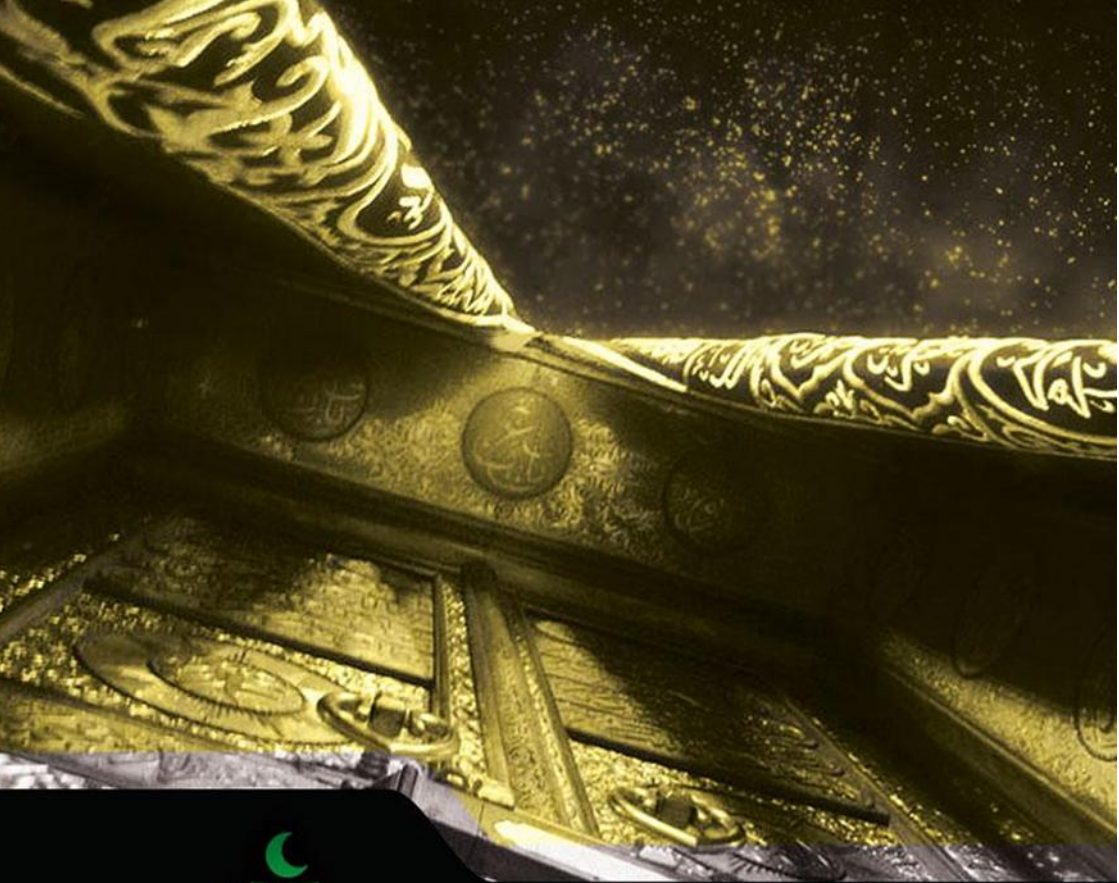
care citesc această cârtică să beneficieze de pe urma ei, este nevoie de un alt capitol, în care să fie menționate tipurile de chestiuni interzise în Nobilul Coran și în *Sunnah*. Cu Voia lui Allah, aceasta va apărea într-o lucrare separată.

Îi cer lui Allah Preaînaltul și Preaslăvitul prin intermediul Preafrumoaselor Sale Nume și Atribute să ne ofere suficientă conștiință și teamă de El, astfel încât să stăm departe de păcat, precum și suficientă devoțiune și supunere față de El, care să ne ajute să ajungem în Paradisul Său, să ne aducă Iertarea Sa în ceea ce privește păcatele noastre și, prin Harul Său, să ne facă să fim mulțumiți cu ceea ce El a permis și să stăm departe de ceea ce El a interzis.

Fie ca Allah Preaînaltul să ne accepte căința și să ne purifice de păcatele noastre, căci El este Cel Care Aude toate și Cel Care răspunde la rugăciuni!

Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra Profetului Său neștiutor de carte, Mohammed, asupra familiei și a companionilor săi! Toată Slava și mulțumirile I se cuvin lui Allah, Stăpânul tuturor lumilor!

Mohammed Sâlih Al-Munajjid

ISLAM LAND

GROW GOODNESS BY YOUR HAND

EXPLORE ISLAM IN ALL LANGUAGES

WWW.ISLAMLAND.COM